ACTIVITATS	ACTIVIDADES	ACTIVITIES
treballar	trabajar	to work
estudiar	estudiar	to study
gestions	gestiones	errands
domèstic	doméstico	housework
reunió	reunión	meeting
desplaçar-se	desplazarse	to move
viatjar	viajar	to trip
oci	ocio	leisure
menjar	comer	to eat
comprar	comprar	shopping
descansar	descansar	to rest
esport	deporte	sport
estar sol	estar solo	alone
cerimònia	ceremonia	ceremony
ESPAIS	**ESPACIOS**	**SPACES**
llar	hogar	home
edifici	edificio	building
carrer	calle	street
parc	parque	park
monument	monumento	monument
paisatge	paisaje	landscape
naturaleza	naturaleza	nature
feina	trabajo	work
burocràcia	burocracia	bureaucracy
escola	escuela	school
salut	salud	health
associació	asociación	association
temple	templo	temple
comerç	comercio	shop
bar-restaurant	bar-restaurante	bar-restaurant
transport	transporte	transport
carretera	carretera	road
OBJECTES	**OBJETOS**	**OBJECTS**
música	música	music
menjar	comida	food
objectes llar	obj.casa	household
tecnologia	tecnología	technology
mobiliari	mobiliario	furniture
mobilitat	movilidad	mobility
vehicle	vehículo	vehicle
fotos	fotos	pictures
obj. personals	obj. personales	pers. belongings
eines	herramientas	tools
ÉSSERS	**SERES**	**BEINGS**
femení	femenino	female
masculí	masculino	male
infantil	infantil	children
jove	joven	young
adult	adulto	adult
vell	anciano	old
família	familia	family
companys	compañeros	mates
aglomeració	aglomeración	agglomeration
servei	servicio	duty
animals	animales	animals

zexe.net

2004 México DF
2005 Lleida
León
Madrid
2006 Barcelona
San José de Costa Rica
2007 São Paulo

Salvador, Barcelona 2006-02-25 18:08:54 canal*ACCESSIBLE

TRABAJAR

De: Antoni Abad
Para: Mery Cuesta, Pilar Cruz
Lunes, 05 de marzo de 2007 17:36

Hola, majas:

Veo que el tema de la descripción va medio retrasado... San José va por el mensaje 560 y todavía quedan los otros canales. Me da la impresión de que quizás sería mejor que os repartieseis los canales en lugar de trabajar las dos simultáneamente en el mismo. Veréis que Madrid está ya descrito, pero MAL descrito.
Decidme qué preferís: borramos las descripciones existentes, o bien vais añadiendo los descriptores necesarios. Recordad, por favor, que la descripción debería estar terminada a mediados de marzo.

Pues nada, besos y hasta pronto,

Antoni

Sirena, Madrid 2005-05-25 19:11:25 canal*INVISIBLE

Aquel trabajo me parecía de locos. ¿Describir uno a uno los más de 27.000 envíos que 7 colectivos de diferentes partes del mundo habían ido publicando en Internet desde 2004? Daba urticaria solo de pensarlo. Antoni consideraba este trabajo primordial para zexe.net. Ante el enorme banco de envíos –archivos de audio, foto y vídeo– que contiene zexe.net, debía desarrollarse una interfaz de consulta para el usuario, o sea, para ti y para mí, que no estuvimos con los taxistas, ni con los gitanos, ni con las prostitutas, ni con los emigrantes, ni con las personas con discapacidad física. Y ellos habían contado tantas cosas que se necesitaba una herramienta adecuada para hilar relaciones y establecer narrativas libres e intuitivas entre todo el conjunto de envíos. A finales del 2006, Antoni y el programador Eugenio Tisselli ya tenían preparado un listado con 44 etiquetas. Los 44 descriptores se dividían en 4 áreas: Actividades, Espacios, Seres y Objetos. Así que a Pilar Cruz y a mí nos pertrecharon con 44 palabras para categorizar los envíos: 44 tags para ordenar el mundo.

Parecía, al principio, que la labor iba a encontrar un pronto acomodo en una metodología de trabajo mecánica, pero no. Resultó que la descripción de cada fotografía requería un importante ejercicio de subjetividad y determinación (véase **PAISAJE**, pág. 23). El primer tag de la lista de 44 era **TRABAJAR**.

Mariel, México DF 2004-04-05 14:17:41 sitio*TAXI

GESTIONES y BUROCRACIA

Hacer cola, sellar formularios, compulsar documentos, abonar recibos, aportar documentación, fotocopiar el original, rellenar casilleros, firmar en la línea de puntos... Los taxistas del DF se batieron con la oficialidad en 59 episodios, frente a, por ejemplo, 26 en el caso de los que fueron de compras. Lo escalofriante es que el número de gestiones comunicadas coincide con el de situaciones de descanso.

Si a los gitanos de Lleida poco se les ve por las dependencias de la Administración (4 veces, literalmente), los de León daría la impresión de que pasan más por el aro: ellos suman hasta 30 fotografías, las mismas que haciendo deporte. Como los de Lleida, las prostitutas emisoras de Madrid también se manejan al margen de las instituciones. Excepto la valiente SIRENA, que se plantó en CC OO para sindicarse como trabajadora. Pero es solo 1 fotografía de entre... 7.

Las personas en silla de ruedas dirigieron muy pocas veces el objetivo de su cámara contra las barreras que les planteaban las oficinas. Y es una pena. Habría sido una buena arma de denuncia contra los que deciden las cosas por nosotros. Los sin papeles de San José fotografían colas y colas infinitas.

Viralata, São Paulo 2007-04-29 10:24:54 canal*MOTOBOY

REUNIÓN

LA PRIMERA REUNIÓN
Daba gusto verles. Parece que, así a priori, estamos consiguiendo lo que nos habíamos propuesto: crear una red para, entre todos, dibujar un mapa de la Barcelona inaccesible. Para ello, era necesario contar con la colaboración de nuestros emisores. Y allí estuvieron un total de 14, a saber: Antonio (que sigue quejándose de la falta de aparcamiento adaptado en Santa Mònica), Joan (para nosotras, Zubi), Marta (que desgraciadamente no podrá venir cada miércoles a las reuniones), Nico (que intervino muy activamente en la reunión), Xarau (¡el que más publica!), Óscar (que sigue esperando su silla de ruedas), Rosa y su pareja Juan (Rosa propuso fotografiar el periplo diario de compras básicas: pan, leche...), Khalid (¡gran fichaje!), Salvador (amable, gentil, galante), Josep Gallart (que aporta su punto de vista exótico, esto es, de Caldes de Montbui) y los recién llegados Oriol y Francisco. Tampoco faltó Craig, a quien fuimos a «captar» personalmente el día anterior. Le descubrimos a través del periódico y tuvimos que ir a buscarle a una cata de vinos donde sabíamos que iba a asistir. Ambas cosas merecieron la pena.

*Texto escrito por LEOPARDA para canal*CRÓNICA*

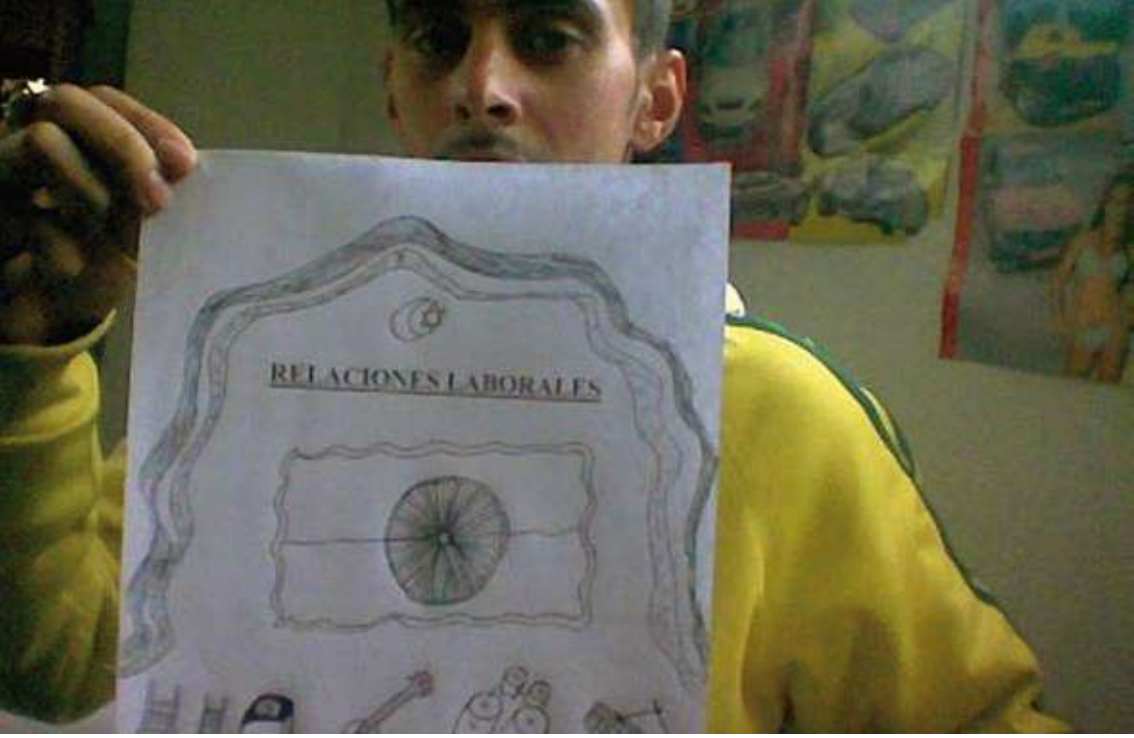

Roque, León 2005-05-16 14:12:08 canal*GITANO

ESTUDIAR

La elaboración de la lista de 44 tags tiene su miga, ya que es fruto de una serie de conflictos y consensos sobre el léxico: un grupo de sujetos subjetivos intentando ser ultraobjetivos.
Primero fue Jordi Garreta, sociólogo de Lleida, quien definió, según su criterio, una primera lista de 13 actividades básicas agrupadas bajo la categoría Actividades: trabajar, gestionar, reunión, estudiar, viajar, desplazarse, comprar, ocio, comer, doméstico, deporte, descansar y estar solo.

La lista viajó hasta León, donde dos profesores de la Facultad de Geografía, por un lado, y los chavales de la comunidad gitana, por el otro, añadieron 3 grandes categorías más: Espacios, Seres y Objetos. En total, salieron unos 40 tags que fueron testados por Pilar Cruz y por mí durante un periodo de prueba inicial de descripción. Finalizado este, se convocó un encuentro entre Antoni y nosotras dos para realizar una puesta en común final, tras la cual se decidió retocar el listado. Y al fin, llegamos a los 44 descriptores.

La mejor manera que se me ha ocurrido de abordar el proceso de descripción del banco de archivos de zexe.net es esta narración fragmentaria, pero ordenada a partir de cada uno de esos 44 tags.

Ronaldo, São Paulo 2007-03-09 09:18:41 canal*MOTOBOY

De VIAJAR a Sonho

Durante un tiempo, este libro estuvo tentado de titularse *On wheels*. Todos sus protagonistas comparten, en calidad de colectivo, alguna característica o experiencia de desplazamiento sobre ruedas. Para los taxistas y los motoboys, las ruedas son parte integrante de su medio de subsistencia, y para la comunidad gitana representan su identidad: por eso reluce en su bandera, entre la mancha azul del cielo y la verde del camino, una rueda de color rojo. A los nicas en Costa Rica y a las meretrices ecuatorianas los une una experiencia vital de traslado. Y para las personas con discapacidad física, la rueda es el dramático motor de su vida.

On wheels. Pero, ¿a dónde viajamos realmente cuando no estamos pegados a la tierra, por ejemplo, por unas ruedas?

El colectivo de motoboys de São Paulo es el primero al que se ha podido dar la oportunidad de describir sus propios envíos a Internet. En el campo léxico que han ido trazando en común, y casi sin ser muy conscientes de ello, ha surgido la palabra **Viagem**, en forma de sustantivo en vez de como verbo. Pero me llama la atención la aparición del vocablo **Sonho** (‘sueño’). A dónde viajan los motoboys, que viajan tanto...

Oriol, Barcelona 2006-05-04 13:29:24 canal*ACCESSIBLE

DESPLAZARSE

¿De dónde viene? ¿Será ese su novio? ¿Qué edad tendrá? Unos 40... Seguro que es periodista, editora de una revista, gerente de una tienda de ropa... o algo así. Con ese pelo...

COMPRAR y COMERCIO

Muchos nicaragüenses, con el trabajo y el consumo de la canasta básica, aportamos a la economía costarricense. ¿Se habrá hecho un estudio al respecto?
lesbia 2006-12-09 09:57:11 Melody

El Estudio General de Medios realizado por IPSOS© Media C.R. y encargado por el Grupo Nación, una de las empresas líderes en prensa y medios de Costa Rica, estima la población del país en 2.445.000 personas. Aunque el catastro de julio del 2007 arroja una cifra de 4.133.884 habitantes, el estudio sólo contabiliza prácticamente la mitad de la población porque se centra en las personas de entre 13 y 64 años que viven en los principales núcleos urbanos del país.

Simbad, San José de Costa Rica 2006-10-29 10:11:27 canal*CENTRAL

Según este pormenorizado análisis, los costarricenses son personas organizadas y rutinarias (68%) y les gusta sentirse diferentes (74%). Para ellos la religión es importante, y consideran que los matrimonios deben tener hijos (68%). Siete de cada 10 son aficionados a la cocina y suelen experimentar con nuevas recetas. Les gusta comprar, especialmente ropa (63%), y el 71% valora en su adquisición el confort y el precio. Son compradores racionales, ya que el 64% decide antes lo que va a comprar, y visitan previamente las tiendas (73%). Un 45% confiesa que comprar le resulta un remedio ideal para relajarse.

Los nicas emigrados a San José forman parte de esos 2 milloncejos que engordan la población de la ciudad, pero que no son tenidos en cuenta en el estudio. Según la estadística que arroja lo expresado por ellos mismos en su canal, los nicas transitan poco por las tiendas. Los establecimientos que visitan son principalmente tiendas de ultramarinos y puestos callejeros. De las 13 actividades que se les reconoce en el *taggeo* de sus hábitos, **COMPRAR** es la menos frecuente de todas y comparte este menguado podio con **VIAJAR** y **ESTUDIAR**. Eso sí, la actividad más repetida, ya no solo en sus canales, sino en todo zexe.net, es **OCIO**.

Varios emisores, Lleida 2005 canal*GITANO

OCIO

Dentro del espectro de actividades de ocio y esparcimiento, ¿en qué se diferencia ver un combate de boxeo en la tele de asistir a uno en directo? El ocio, ese conjunto de actividades que se realizan durante lo que llamamos tiempo libre, es seccionado por los sociólogos en dos categorías: ocio pasivo y ocio activo. Este último se divide a su vez en 8 subcategorías: actividades lúdicas, festivas, recreativas, formativas, ecológicas, creativas, solidarias y deportivas. Los motoboys, por su parte, concentran sus actividades de ocio bajo los términos **Festa**, **Amigos**, **Culinária**, **Lazer**, **Final de semana** y **Samba**.

Pienso que, entre todos los colectivos que han construido zexe.net, a los que más he visto divertirse, con diferencia, ha sido a los gitanos de Lleida: casi siempre en grupo y muy a menudo por parejas (compadres y comadres), en los bares, en el parque o en el *mercau*. Lo que me pregunto es por qué hay varias fotografías, tomadas por autores distintos y en diferentes días, con gitanos de edades diversas posando de esta guisa en sus casas y con reproducciones gigantes de objetos. ¿De dónde las sacarán?

Pilicruz, Barcelona 2006-03-01 17:26:37 canal*ACCESSIBLE

DOMÉSTICO

Ricas tortillas, calentitas y hechas a mano. Así son las mujeres nicas, muy laboriosas.
*mariposa – canal*PEGUE 2007-01-04 17:23:56*

Mi esposa Consuelo, desde hace más de 35 años aguantando a don Facundo. Gracias, mujer.
*facundo – sitio*FAMILIA 2004-04-28 16:54:14*

Mirad qué buena mujer esta, planchando el pantalón de su marido. ¡Ole las mujeres como ella!
*susi – canal*ROMÍ 2005-04-30 12:49:04*

Mi madre matándose a limpiar su nueva cocina de 12.000 euros.
naima 2005-03-04 01:02:12

Cocinera, el ruido en tu cocina es canción, se agitan mis entrañas conmovidas cuando surge en la mesa ya servida, entre chiles y ensalada, ¡el vigorón! – Alonso Mejía Sánchez
*lupe – canal*MARIMBA 2006-11-07 15:30:25*

Zapata, Barcelona 2006-02-10 18:29:56 canal*ACCESSIBLE

COMER

Acabo de hacer un parón para bajar a comer algo a la calle y me ha dado por ir al frankfurt Chelsea del Paral·lel. Dicen que es el primero de Barcelona. La salchicha de Frankfurt fue diseñada por el gremio de carniceros de esta ciudad alemana en 1852. La principal novedad que aportó esta creación, a petición de un carnicero muy popular que tenía un perro salchicha, fue su forma aerodinámica, ligeramente curva. El *franfur*, hoy, sigue arrasando.

Cada una de las mesas del Chelsea está visiblemente numerada y tiene a su disposición un teléfono blanco. Si marcas el 9, el teléfono te pone en comunicación directa con la cocina para realizar el pedido, pero también puedes marcar el número de cualquiera de las otras mesas para hablar con sus ocupantes. Lo más gracioso es que el bar tiene 7 u 8 mesas a lo sumo. Todo lo que el juego podría tener de picarón se esfuma si ves perfectamente que quien te llama es el tipo aquel de dos mesas más allá. Este sistema ochentero de los telefonillos en las mesas (que yo conocí de primera y adolescente mano en la discoteca Anaconda de Baracaldo) es una suerte de protorred de comunicación social, una especie de visión pleistocena de lo que sería Internet.

Diana, León 2005-03-22 17:03:54 canal*GITANO

Pero a lo que iba. Allí en el bar estaba, en la mesa que hay doblando la esquina para ir al váter, una pareja de gitanos jóvenes. Al verles he tenido un reflejo de espontánea familiaridad. La sensación inmediata de haberles visto hace un rato, en casa. Mi mente, sumida desde hace días hasta las trancas en el ingente banco de imágenes de zexe.net, desparticulariza: veo a un gitano y es como si los viera a todos.

zexe.net se explica según una narrativa coral, una narrativa que se construye y se desarrolla de manera fragmentaria. El registro profuso y poco reflexivo de imágenes que posibilita el medio digital levanta un torbellino en el que las individualidades se ahogan. La voz de zexe.net es un rumor colectivo que silencia la individualidad.

Es cierto que algunas figuras sobresalen más que otras. Ese impulso que les hace sacar la cabeza no es más que nuestra propia fantasía: lo que suscita en nuestra imaginación esta o aquella persona por su aspecto, por la decoración de su casa o por lo que escribió en ese MMS. Un puro ejercicio de fabulación.

Simbad, San José de Costa Rica 2006-10-27 09:50:50 canal*CENTRAL

DEPORTE

Hasta la II Guerra Mundial, el reportaje era un género exclusivamente asociado a la prensa escrita. Cuando la televisión irrumpe en los hogares, el reportaje abraza el nuevo medio.

Como texto audiovisual, la misión del reportaje es la de parecer absolutamente verista. En nuestros días, el reportaje audiovisual está asistiendo a algunas mutaciones dentro del formato. Estas interferencias son el resultado de sus contagios con estrategias propias del documental y –en la actualidad– de la telerrealidad, tales como la cámara oculta o el testimonio anónimo. Pero lo que, en esencia, diferencia el reportaje de otros formatos audiovisuales es, primero, que debe basarse en hechos presenciados por el cronista, y segundo, que estos deben ser espontáneos, mientras que, por ejemplo en el documental, aun siendo verosímiles podrían estar preparados.

Elvis, el coordinador de canal*CENTRAL, cronista de su propio sábado, informa sobre el combate entre Berman La Cobra Sánchez y Danilo Baca.

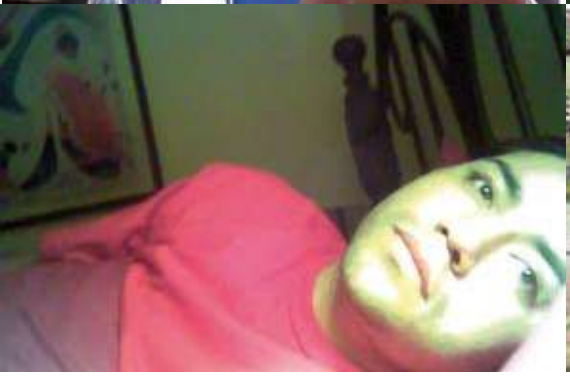

Varios emisores en distintas ciudades y canales.

ESTAR SOLO y DESCANSAR

Me siento y me pongo a *postear* uno a uno todos los descriptores, rescatando fotografías que pasaron por delante de mis ojos en su momento. Escribiendo para que esto se imprima en un catálogo, pero con actitud de hacerlo en pantalla, como cuando cuelgo un comentario en un fotolog. El *posteo* invierte la flecha hermenéutica, porque de ser –como eran– representaciones conscientes de nosotros, las fotos han pasado a convertirse en un amasijo audiovisual a la espera de ser interpretado por una masa crítica.

El autorretrato que asoma en zexe.net está asociado muy a menudo a momentos de descanso. Pero no es una representación muy profusa. Esto quizá se deba a que la propuesta está tan centrada en un esfuerzo colectivo que los apetitos narcisistas se desganan. Muchos de estos autorretratos se hacen frente al espejo y dejando patente la presencia de la tecnología, mostrando el teléfono, como el pintor se hace retratar con el pincel o el cineasta haciendo rectángulo con los dedos. Este gesto es un germen cultural que ataca cuando el que saca la fotografía se considera autor. Otros autorretratos en soledad, los de la generación más joven, están impregnados de esa textura característica de la webcam y los fotologs, exhibicionista y dramatizada.

Pedro Jr., México DF 2004-03-31 12:18:11 sitio*TAXI

HOGAR y MOBILIARIO

De una manera más o menos consciente, construimos el interior de nuestras casas en función de un ideal de hogar. Normalmente, ese ideal suele ser fruto de un cruce entre el hogar natal, las modas y las imágenes que se nos sirven desde los medios de comunicación. Estos modelos se propagan en medios de prensa gráficos como las revistas de interiorismo y decoración, amén de los catálogos de Ikea, que marcan un patrón estético y objetual de confort para generaciones enteras.

Pero la exhibición masiva de interiores de casas se produce principalmente en televisión, muy especialmente desde la instalación en las parrillas del *reality show*. Los *realities* que se desarrollan en hogares de verdad (como *Supernanny*, por ejemplo) basan el 50% de su atractivo en ese destape del hogar del vecino. Porque al exhibirse los interiores reales, salen a la luz, con ellos, los anhelos y deseos de quienes los habitan y así los han configurado. Es una oportunidad de oro para el que gusta de chafardear.

En zexe.net hemos visto cientos de hogares. Y tanto Pilar Cruz como yo concluimos que a través del retrato preferente de ciertos espacios, y de ciertos objetos y elementos de mobiliario ubicados en su interior, se revela

Orquídea, Madrid 2005-07-29 14:34:01 canal*INVISIBLE

la médula conceptual del mensaje que cada colectivo desea expresar en zexe.net. Ojo, pues: no estamos considerando los interiores de sus casas, sino lo que con sus fotos quieren dar a entender a partir de la fragmentación de esos interiores.

En el caso de las comunidades gitanas de Lleida y de León, sus intereses y objetivos se centran en mostrar una cierta opulencia, quizás para contrarrestar la imagen de precariedad que siempre se ha asociado a este colectivo. Su empeño por demostrar una calidad de vida acomodada es evidente. Los nicas en Costa Rica, sin embargo, acentúan episodios precisamente de precariedad, e incluso podemos decir que hay un cierto trasfondo de victimismo que viene dado por su condición de emigrados. Pero los que resultan bien curiosos son los interiores que fotografían las prostitutas en Madrid. Ellas no se centran tanto en configurar una imagen general de su casa como en fijar pasajes muy específicos de lo que hay dentro de ella: ropa, complementos, peluches... o sus propios pies, acicalados y con un calzado bonito. Anhelos que hablan de una realización personal a través de la construcción de la propia imagen.

Marcos, México DF 2004-04-18 15:24:28 sitio*TAXI

EDIFICIO

Casi se podía escuchar el estruendo. Motores arrojando humo a través de convertidores catalíticos retocados en talleres caseros, desconcierto de bocinas, algunas de ellas programadas para tocar las notas de las melodías de moda o de las inmortales de antaño (cualquier sonsonete es bueno para molestar al conductor de enfrente), las mentadas de madre de los conductores, y en las orillas, las aceras en ebullición con los gritos de los ambulantes –«de a peso, de a peso, se lo va a llevar de a peso...»; «sí, mire, hágale un bonito regalo a la esposa, a la suegra, a la compañera»–, acallados por la ensordecedora cumbia-reggaetón-grandes-éxitos-de-Mozart-y-Chopin soltada por los precarios sistemas de sonido de los vendedores de discos (copiados en ordenadores caseros). Al ver la foto, casi se podía escuchar todo eso.

Y lo que se veía en ella no resultaba menos apabullante. Detrás de una telaraña de cables eléctricos, había colores y textos que se extendían indiscriminadamente a lo largo de todos los ejes, poniendo a prueba las limitaciones de la arquitectura (o más bien anarquitectura) como espacio publicitario. Los edificios anunciaban todos los productos habidos y por haber, y se convertían así en un verdadero catálogo de cemento pintado. La imagen me hizo pensar que un recorrido a través del Eje Central o de la Calzada

León, México DF 2004-04-14 17:04:11 sitio*TAXI

de Tlalpan, en Ciudad de México, convierte necesariamente al viajero en lector y refuerza su vocación resignada de consumidor. El consumo necesita del caos.

*¿Cómo describir todo esto con una, dos o tres palabras? ¿Y cómo encontrar precisamente esa foto entre los miles de imágenes de sitio*TAXI? Porque una foto que se ha perdido entre un mar de archivos es casi como si se hubiese borrado.*

Cuando era pequeño, me gustaba perderme en las tiendas departamentales. Exploraba cada piso del edificio, y al poco tiempo conocía la distribución de los productos. Cada cosa, desde un refrigerador hasta una aguja, tenía su lugar. Aprendí entonces que el consumo necesita del orden. Orden, caos. Dos caras de la misma moneda.

Describir una cosa es una manera de ordenarla, de conservarla. Sin embargo, hay diferentes formas de hacerlo. Se pueden crear sistemas de clasificación, organizados en categorías, con el fin de capturar y catalogar la enorme complejidad y fluidez que existe allí afuera, en el estruendo del mundo. La humanidad se ha estado rompiendo la cabeza durante siglos, enfrascada en el intento de levantar algo parecido a una

Andrea, São Paulo 2007-12-19 17:50:16 canal*MOTOBOY

tienda departamental del conocimiento, de erigir un verdadero palacio en donde cada fragmento del saber se encuentre, de manera definitiva, colocado en su respectiva sala. En realidad, este esfuerzo es comparable a construir castillos de arena a la orilla del mar. Las olas del tiempo lo irán desmoronando irremediablemente.

Otra manera de describir el mundo es permitir que los diccionarios y las taxonomías emerjan como atributos de los diferentes grupos sociales. El lenguaje, que al fin y al cabo es el vehículo del conocimiento, constituye un sistema adaptativo complejo cuya dinámica viene dada por grupos distribuidos de personas que inventan y alinean de forma colectiva un sistema de símbolos compartidos. La evolución continua de los nombres de lo que hay en el mundo es una serie de acuerdos después del caos... seguidos a su vez de nuevas caídas en el desorden. Es como si el edificio del conocimiento se construyese y reconstruyese por sí solo a partir de una masa viva que, al vivir, fuese creciendo y formando paredes, puertas y ventanas siempre movibles.

El lenguaje es más parecido a un ser vivo que a un edificio. Y mientras que en el edificio hay planos, maquetas, medidas y erosión, en el ser vivo hay creatividades que se alinean y que generan.

Neka, São Paulo 2007-09-28 00:38:31 canal*MOTOBOY

*¿A qué viene todo esto? Pues a que, en un inicio, en zexe.net se intentó construir un diccionario de descriptores con el fin de describir todo aquello que los participantes iban plasmando. Una estructura bien ordenada que dictaba, de arriba abajo, los límites de las realidades transmitidas desde el teléfono móvil. Esta herramienta resultó ser útil para buscar y encontrar, pero tremendamente pequeña para entender, conocer o atrapar lo inesperado. Gracias a este diccionario, sin embargo, pude encontrar aquella foto de mi destartalada pero añorada ciudad. La encontré utilizando la interfaz de búsqueda por descriptores de sitio*TAXI, y eligiendo del diccionario de descriptores las palabras* edificio, calle y vehículo *como filtro. Hecho esto, solamente quedó desenterrarla de entre las 55 imágenes resultantes que cumplían las mismas condiciones.*

*Sin embargo, a partir de canal*MOTOBOY las cosas serán diferentes en zexe.net. Ahora los descriptores crecen desde la tierra, de manera orgánica. Cada participante se encarga de describir sus propias imágenes, con la libertad de no tener que atenerse a un conjunto preestablecido de palabras. Y a pesar de que, así, el nombrar se convierte en un acto individual, los léxicos personales convergen en un diccionario común gracias a la constante interacción entre los participantes del proyecto. De esta manera, el conjunto de palabras resultante se convierte en algo más*

Luiz, São Paulo 2007-05-12 14:25:26 canal*MOTOBOY

que una simple interfaz de búsqueda de contenidos. Representa también un modelo lingüístico de la visión del mundo y la experiencia cotidiana del grupo que lo crea. En zexe.net los diccionarios ya están creciendo como las plantas. O tal vez como anarquitectura...

*Texto dedicado al tag **EDIFICIO** por Eugenio Tisselli (programador de zexe.net)*

De CALLE a Perigo, Chuva y Acidente

Alrededor de un 30% de las fotografías enviadas a zexe.net están tomadas en la calle. Son los taxistas mexicanos y las prostitutas quienes más inflado tienen, con respecto a los otros tags, el uso de este descriptor. Sí, categorizando las fotografías manualmente recuerdo haber hecho clic sobre el descriptor **CALLE** cientos de veces. En muchas ocasiones, estas fotografías informaban de reyertas sangrientas y accidentes de casquería. No había, sin embargo, descriptor para marcar estos trances.

La lista de 44 tags desechaba todo concepto asociado al impacto emocional y dividía los 44 descriptores en 4 clases: Actividades, Seres,

Juan, México DF 2004-04-11 22:32:38 sitio*TAXI

Espacios y Objetos. Un nuevo cruzamiento entre esta descripción antropológica de la realidad y la llevada a cabo por los motoboys al etiquetarla con tags propios desde su experiencia ha hecho desaparecer el tag **CALLE**. Aunque este es omnipresente en su narrativa, ha sido sustituido por otros, especialmente **Perigo**, **Chuva** y **Acidente**. La experiencia diaria de los motoboys con la calle se somatiza en la demarcación de los principales peligros que les plantea el ejercicio de vivir.

No recuerdo haber visto prácticamente ningún envío con sangre en espacios privados. La sangre, por accidente o rito, está en la calle.

PARQUE, PAISAJE y Paisagem

¿En qué clase de consenso objetivo nos basamos Pilar Cruz y yo para describir las fotografías? Ella y yo tuvimos que reunirnos varias veces para poner en común ideas y conflictos que surgían durante el proceso de descripción. El tag **PAISAJE** se nos había propuesto para designar cualquier acción que se desarrollara en medio de la naturaleza, al aire libre. Pero la línea divisoria entre este tag y el de **PARQUE** –y más si la foto era de enfoque corto– resultaba confusa.

Pedro, México DF 2004-04-08 09:02:14 sitio*TAXI

A merced de nuestro entender quedaba cómo describir esa fotografía en la que solamente se veía un cacho de césped verde. ¿Parque o paisaje? Otra cuestión era la de esquivar o no la lógica de la continuidad (véase **ANCIANO**, pág. 35).

Pero aparte de estas cuestiones, **PAISAJE** planteaba otra de bastante más calado. En decenas de fotografías y vídeos se detectaba una voluntad de retratar el entorno, que no solía ser preferentemente natural. **PAISAJE** fue un tag discutido a posteriori por nosotras, sus implementadoras, en cuanto a si hablábamos de naturaleza o de paisajismo.

Los motoboys entienden el tag **Paisagem** como una composición paisajística. Sus cámaras congelan palacios de justicia, amplias plazas y avenidas, aviones impresionantes o el *skyline* de las favelas. Yendo aún más allá, han conectado el término con el repertorio turístico y bautizan con este tag las instantáneas que ellos mismos o sus familias se hacen al lado de tal o cual monumento. Esta voluntad de retratar y sus relecturas subsiguientes nos hacen pensar en lo que Wim Wenders explica alrededor del concepto *Einstellung*, que se refiere a la contraimagen o el efecto por el cual cada foto refleja la actitud de quien la ha sacado.

Alexandro, São Paulo 2007-05-16 15:24:55 canal*MOTOBOY

De TRABAJO a Corredor

La experiencia ha venido a confirmar que cuando a un colectivo se le ofrece la oportunidad de expresarse públicamente, así, de buenas a primeras, no sabe qué decir, aunque paulatinamente va encontrando su narrativa coral. Desde los taxistas mexicanos a los nicas en San José de Costa Rica, todos coinciden en abordar en un primer momento su entorno humano y sus momentos familiares de asueto y diversión, y ya más adelante comienzan a pronunciarse sobre su problemática, especialmente en lo tocante al ejercicio de su profesión (véase **FAMILIA**, pág. 36).

Bajo el tag **Corredor**, los motoboys agrupan las reivindicaciones ligadas a una de las preocupaciones que más les afectan en su trabajo. En la actualidad, los mensajeros transitan a toda velocidad por entre los huecos de los coches, lo cual provoca a diario decenas de accidentes. Por ello, reclaman un corredor, que es un pasillo estrecho específicamente destinado a permitir su paso. Los dos únicos corredores existentes por el momento no son capaces de agilizar los embotellamientos ni garantizan una salvaguarda sustancial de su integridad física. Los motoboys, así pues, amenazan con convocar una huelga consistente en dejar de transitar durante un día por los dos corredores existentes. Esta acción unánime crearía un estrepitoso caos circulatorio.

Diana, León 2005-04-14 17:29:25 canal*GITANO

SALUD

La invitación a participar en canal*INVISIBLE, el que conformaron las prostitutas, guarda una relación estrecha con la prevención sanitaria. La asociación Hetaira de Madrid, que lucha contra el estigma social y la criminalización de la prostitución, se prestó a introducir un pequeño anuncio en el boletín que reparte junto con preservativos en los descampados y parques donde trabajan estas mujeres. zexe.net parasitó esta red de difusión y se propagó de manera viral (nunca mejor dicho).

ASOCIACIÓN

Con el tag **ASOCIACIÓN** clasificamos todo tipo de espacios con fines asociativos, aunque en el contexto de zexe.net la etiqueta se aplicó principalmente a las diferentes sedes donde se celebraron las asambleas y reuniones de cada canal. Estos puntos de encuentro fueron el Centro Cultural de España en México, el Centre d'Art La Panera de Lleida, La Casa Encendida de Madrid, el Museo de Arte Contemporáneo de Castilla y León, el Centre d'Art Santa Mònica de Barcelona y el Centro Cultural São Paulo. Es evidente que la plataforma ejecutiva para el desarrollo de los

Libertina, Madrid 2005-07-03 09:43:47 canal*INVISIBLE

canales viene servida por el ámbito del arte y la cultura. Antoni, como artista, desvía esas invitaciones a un territorio social en Internet a través de la telefonía móvil.

Sin duda, la Asociación como espacio es el catalizador, la matriz de lo generado en zexe.net. El papel de este lugar de encuentro es referencial no solo porque los emisores cobran en él conciencia de estar realizando un trabajo en equipo, sino también porque representa un espacio donde se toman decisiones importantes que afectan directamente a la estructura narrativa de zexe.net.

Dentro del desarrollo estructural del proyecto, algunos hitos –como, por ejemplo, el consenso sobre las *palavras chave* en canal*MOTOBOY– se alcanzan necesariamente en el intercambio cara a cara que se produce en la Asociación. *Palavras chave* es la expresión que utilizan los motoboys para referirse a los tags con los que describen sus envíos. Un ejemplo: **Fala**, que determina todos aquellos envíos que muestran o registran una conversación, fue originalmente designada como **Entrevista** por algunos motoboys. Finalmente, en las reuniones semanales que mantiene este colectivo se ha decidido, por consenso asambleario, abandonar el uso de **Entrevista** en favor de **Fala**, por ser una palabra más corta y más fácil de escribir.

Josua, León 2005-04-14 13:09:10 canal*GITANO

BAR y RESTAURANTE

Rememora Buñuel en su autobiografía: «Yo he pasado en los bares horas deliciosas. El bar es para mí un lugar de meditación y recogimiento, sin el cual la vida es inconcebible. Costumbre antigua, robustecida con los años. Al igual que san Simón el Estilita, que, desde lo alto de su columna, hablaba con su Dios invisible, yo, en los bares, he pasado largos ratos de ensueño, hablando rara vez con el camarero y casi siempre conmigo mismo, invadido por cortejos de imágenes a cual más sorprendente. Ahora, con tantos años como el siglo, apenas salgo de casa. Pero, a la hora sagrada del aperitivo, a solas en el cuartito en el que guardo mis botellas, me gusta recordar los bares que amé».

Recurro a menudo a estas palabras del aragonés porque, como él, yo también amo los bares, escenarios cotidianos de mi vida, refugios donde he pasado momentos delirantes.

Los bares y restaurantes son lugares indivisiblemente ligados al tag **OCIO**. Aunque todos los colectivos han dejado testimonio de su paso por estos establecimientos, son los gitanos quienes más momentos han gastado en tabernas y tascas.

Leoparda, Barcelona 2006-02-06 17:41:52 canal*ACCESSIBLE

Porque el colectivo que se sitúa en cabeza respecto al tag **RESTAURANTE** es el de los emisores con discapacidad física. En comparación con el resto de colectivos, son quienes más fotografías y grabaciones han realizado en restaurantes, hecho que habla de la superior capacidad adquisitiva de los emisores de Barcelona con relación a los taxistas, los gitanos, las prostitutas y los motoboys. (Notemos, sin embargo, que en canal*ACCESSIBLE los tags más abultados de la categoría Espacios son **CALLE** y **COMERCIO**. Esto se debe a que el trabajo de este colectivo obedecía al encargo particular de fotografiar los obstáculos con los que se topaba su silla de ruedas.)

El abanico de lugares de ocio accesibles para las personas con discapacidad física se reduce considerablemente debido a su movilidad problemática. La entrada a locales de diversión nocturna, desde discotecas o pubs hasta antros infectos, no está prevista para los miembros de este colectivo, que acaban frecuentando más a menudo negocios adaptados a su condicionante. Recuerdo los saraos y las jamadas que se celebraban cada dos por tres con los emisores de Barcelona.

Joan, Barcelona 2005-12-22 11:30:47 canal*ACCESSIBLE

TRANSPORTE

Llega el momento de hablar de otros tags o descriptores que utilizamos para ordenar todo el banco de archivos de audio y foto. Hasta ahora no nos habíamos referido a ellos porque se diseñaron y aplicaron exclusivamente para un solo colectivo. Estos tags fueron 7 en total –**ACERAS**, **ESCALERAS**, **ESCALONES**, **INCÍVICOS**, **NO FUNCIONA**, **WC** y **TRANSPORTE**– y se englobaron bajo la categoría Barreras.

Dicha categoría se implementó específicamente para canal*ACCESSIBLE, y respondía a una voluntad de arrojar datos empíricos sobre los puntos de fricción entre el colectivo de personas con limitaciones motrices y la sociedad en el aspecto urbanístico, pero también en lo tocante a sensibilidad ciudadana e institucional. Sus envíos brotan de un cuerpo a cuerpo con las calles de Barcelona (véase **MOVILIDAD**, pág. 46).
En cuanto a los medios de transporte, el más criticado fue el metro por la falta de ascensor y de rampas en las paradas. Estas son retratadas con rencor, como sucias bocas con infinitas escaleras que descienden a la negrura del subsuelo.

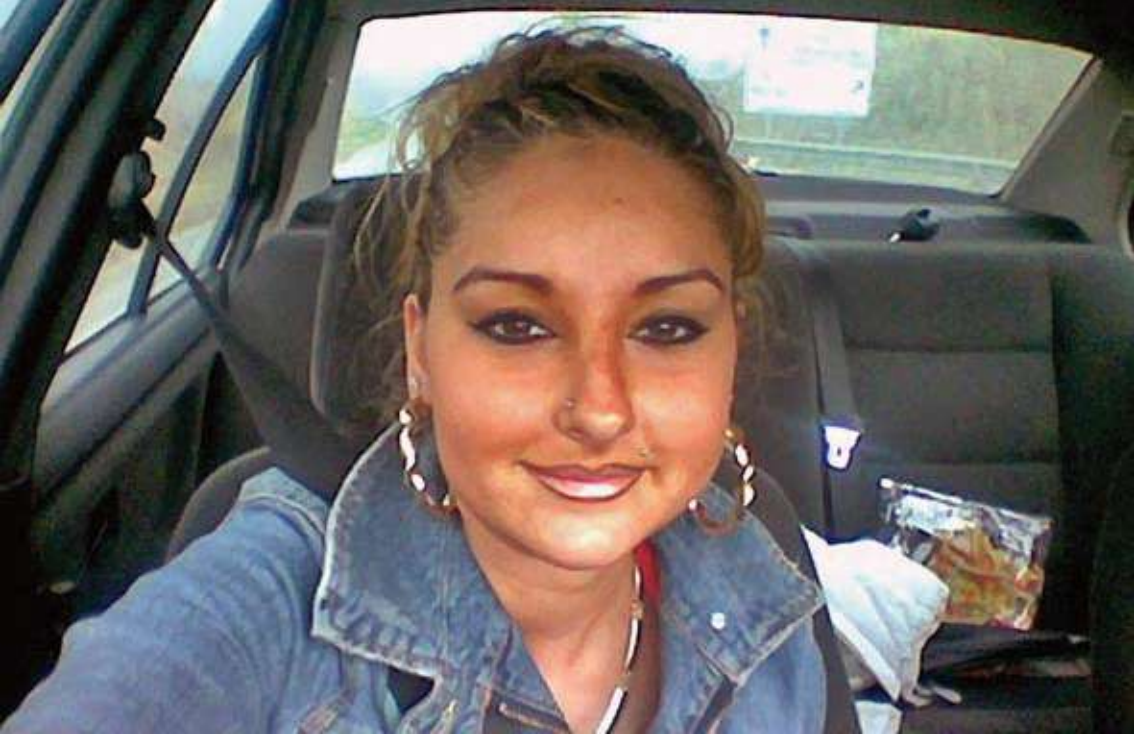

Soraya, Lleida 2005-03-25 16:15:39 canal*GITANO

FEMENINO

Es lógico que, en el proceso de revisión y descripción de todas las fotografías que los emisores han ido enviando a zexe.net, unas personas vayan tomando más relieve que otras. Al final se acaba desarrollando cierto afecto (y también, por qué no, rechazo) por algunas de ellas. La rubia y preciosa Soraya, de la comunidad gitana de Lleida, es para mí la chica zexe.net. Soraya es la mujer más retratada por los demás en todos los canales.

Su manera de conjugar una feminidad impuesta por el *güei of laif* gitano con un visible entusiasmo por lo que se ofrece fuera de él fue quizás lo que le creó problemas para emitir en canal*GITANO. Los patriarcas consideraban demasiado desenfadadas (demasiado vívidas, en realidad) las crónicas de la vida de una joven gitana que Soraya desgranaba con el móvil a partir de su día a día. La comunidad le retiró el móvil y censuró su canal, pero su madre se encaró con los propios patriarcas por ella y, tras ciertas disputas, la pintadísima y recubierta de hermosa bisutería Soraya recuperó el lápiz con el que dibujaba y escribía su cotidianidad.

Me decía Antoni que hace poco se encontró con su madre en la calle y que Soraya se ha mudado y ya no vive en Lleida.

Datil, Madrid 2005-09-29 20:01:15 canal*INVISIBLE

MASCULINO

El fantasma escópico. Cuando el sujeto existe en relación con una mirada imaginaria, la que se le presume al otro. Todas las emisoras de canal*INVISIBLE eran transexuales. Hombres convertidos en mujeres hechas a gusto del hombre, con ropa sexy, labios gruesos y buenas tetas. Fantasías construidas, productos de la enredada relación entre mirada, autor y espectador en perspectiva lacaniana.

De INFANTIL a Minha vida

En la categorización ultrapersonal de su propio entorno, los motoboys han encontrado un curioso acomodo léxico para los niños: **Minha vida**. Ronaldo, el *motoqueiro* que es la médula espinal de canal*MOTOBOY, comenzó a describir las fotos de su pequeña hija como **Minha vida**, y otros motoboys fueron adoptando ese mismo tag para las fotos de sus pequeños. Este es un caso precioso que nos permite observar los cruzamientos que se producen en el léxico entre dos descripciones de la realidad: la antropológica que dictó el listado de los 44 descriptores, y la íntima que actualmente llevan a cabo los motoboys. Donde la antropología no llega, está **Minha vida**.

Josep, Barcelona 2006-01-03 18:26:27 canal*ACCESSIBLE

JOVEN

Cuando era joven fue orientado por un desconocido en el Marruecos de principios de los ochenta. Sintió ciertas dudas en Berna, en 1978, subido a aquella balconada. Se sorprendió al verse repentinamente rodeado de hordas de palomas en la plaza de San Marcos de Venecia, aquel otoño de 1985.
Hizo una travesía muy placentera con Pedro en Venecia, a bordo de una góndola, en 1985. Dejó pasar las horas charlando animadamente de cuestiones banales con aquellas amigas de pelo rizado en San Francisco, en 1979. Posó con resignación ante las fuentes de La Granja de Segovia en 1982. Sintió picor en la piel por las marcas del sol en aquel barco a Ibiza, en 1986. Decidió peinarse con tupé aquella tarde en que fue al Circo Máximo en 1986, a pesar de que hacía bastante viento. Se molestó con Álex cuando este perdió la guía de viajes frente a la catedral de San Basilio de Moscú, en 1987. Entre las pirámides de Luxor, en 1988, se le llenaron las manos y las uñas de polvo.

Josep va en silla de ruedas desde joven.

Roque, León 2005-04-18 12:01:19 canal*GITANO

ADULTO

En la actualidad, la legislación y, por extensión, los bancos y las cajas de ahorros consideran que un sujeto es joven hasta los 25 años de edad. A partir de ahí se pasa a la etapa de adultez, para engrosar después el volumen de población que encaja en la categorización de tercera edad. En realidad, esta estratificación responde a unos *targets* de mercado contextuales, esto es, que respetan una u otra distribución dependiendo de los comportamientos de consumo del contexto social.

Los rasgos que desde el punto de vista de la antropología social se tienen en cuenta en un individuo para medir su juventud o su adultez se observan en el grado de independencia económica, su capacidad estimada de crear un núcleo familiar estable y sus formas de ocio.

Para Pilar, compañera en la descripción, los motoboys son todos adultos. Este colectivo lleva un modo de vida rotundamente adulto, a pesar de que en otros entornos sociales, como el gitano, con su misma edad los habríamos tildado de jóvenes. Los motoboys son independientes, llevan a cabo una ocupación de riesgo, sustentan un núcleo familiar y –lo que ya es definitivo– su ocio no es individualista: está atado a su red familiar.

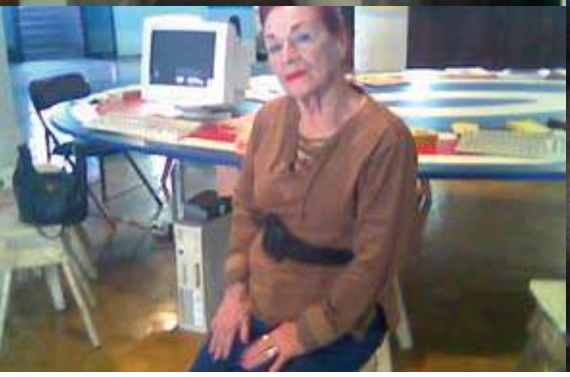

Varios emisores en distintas ciudades y canales.

ANCIANO

¿El anciano es también abuelo? El viejo carga con el peso de la tradición, es historia viviente de una familia. Semánticamente, el anciano lleva el concepto *familia* cinchado a sus lomos. Este argumento se refiere a uno de los conflictos que se nos planteó a la hora de describir las fotografías de los emisores: la descripción en continuidad.

A menudo nos enfrentábamos con series de fotografías sobre reuniones familiares a las que concurrían, como convidados de honor, los abuelos de la saga. Esas fotografías las *taggeábamos* como **FAMILIA** y **ANCIANO** (entre otros elementos que aparecían en la foto). Sin embargo, a continuación solía darse con mucha frecuencia un retrato en solitario del yayo, un primer plano del anciano en su madura plenitud. ¿Era anciano o abuelo? ¿Se le aplicaría también el tag de **FAMILIA**, conociendo el contexto donde se había realizado la fotografía? ¿Interpretaríamos la fotografía como un registro aislado, o en fricción con el torrente gráfico del que emergía?

Este ejercicio de entomología, en una amalgama gráfica tan emocional como la de zexe.net, se hacía arduo. Sufríamos de un efecto Kulechov galopante. Finalmente acordamos describir las fotografías de una manera unitaria.

Quetzal, México DF 2004-04-25 12:39:47 sitio*TAXI

De FAMILIA a Família

Dentro de **FAMILIA** tuvimos que *taggear* las fotografías, abundantísimas, de bodas y casorios, convites y celebraciones familiares. Pero, ¿son también **FAMILIA** los vestidos de novia que las prostitutas fotografían desde el otro lado del escaparate? ¿Lleva implícito su gesto de fotografiarlos el concepto de familia como deseo?

Família es una palabra que ha adquirido un buen tamaño en la nube de tags de canal*MOTOBOY. El uso de cada palabra se jerarquiza en este canal en función de su tamaño. Así, superan o igualan en medida a **Família** las palabras **Trabalho, Trânsito, Motos** o **Corredo**r, etiquetas todas ellas directamente asociadas al ejercicio de la actividad profesional de este colectivo. Me da la impresión de que los motoboys poseen una sensación mayor de control del chorro expresivo de su canal, y eso tiene que ver precisamente con el ejercicio de autodescripción de sus envíos (de etiquetar su realidad). Y ellos, solo ellos, han decidido dedicar por lo menos el 50% de sus envíos a problemáticas y cuestiones vinculadas al duro trabajo que realizan a diario, por delante del dibujo de su entorno inmediato. En esto se han diferenciado de los demás.

Samuel, Lleida 2005-01-04 20:32:56 canal*GITANO

COMPAÑEROS

CRÓNICA DE SOLIDARIDAD... EL PASADO 13 DE ABRIL, A LAS 13.00 HORAS, FUE DETENIDO POR POLICÍAS JUDICIALES DEL DISTRITO EL SR. RAÚL LEDEZMA HUERTA, TAXISTA AFILIADO AL GRUPO «PANTERAS». SU DETENCIÓN FUE POR SOSPECHAR DE SU PARTICIPACIÓN EN EL ASALTO A UN CUENTAHABIENTE BANCARIO, PUES EN ESTE ASALTO HABÍA PARTICIPADO UN TAXI [...] CON LAS MISMAS CARACTERÍSTICAS QUE EL CONDUCIDO POR EL SR. LEDEZMA. HORAS DESPUÉS FUE REMITIDO A LA FISCALÍA DESCONCENTRADA TLÁHUAC, AGENCIA 28 DEL MP. AFORTUNADAMENTE, LE FUE PERMITIDO HACER UNA LLAMADA TELEFÓNICA Y ESTA SIRVIÓ PARA COMUNICARSE CON LA OFICINA DE LOS «PANTERAS» E INFORMARLOS DE SU PROBLEMA. DE INMEDIATO SE FORMÓ UNA CARAVANA DE 50 UNIDADES, CUYOS CONDUCTORES SE PRESENTARON ANTE LAS AUTORIDADES COMPETENTES CON OBJETO DE INVESTIGAR ESTE HECHO. YA EN EL LUGAR (TLÁHUAC), SE FORMÓ UNA COMISIÓN DE 3 REPRESENTANTES DE «PANTERAS» MISMOS QUE SOLICITARON AL MP INFORMES SOBRE ESTE PARTICULAR. FUERON INFORMADOS DE QUE EL FUNCIONARIO NO SE ENCONTRABA [...], Y ESTO PROVOCÓ QUE DURANTE EL TIEMPO QUE TARDÓ EL

Facundo, México DF 2004-04-02 sitio*TAXI

FUNCIONARIO EN APARECER CRECIERA EL NÚMERO DE TAXIS (MÁS DE 300) CIRCULANDO HACIA TLÁHUAC PARA DEMOSTRAR SU APOYO AL COMPAÑERO DETENIDO. AL FIN, Y CERCA DE LAS 22.00 HORAS, EL MP A CARGO INFORMÓ A LA COMISIÓN DE LOS «PANTERAS» DE QUE LAS INVESTIGACIONES DE RIGOR SE HARÍAN EN FORMA INMEDIATA. LA CONCENTRACIÓN DE TAXIS LLEGÓ A SER DE CASI 400 UNIDADES, TODAS CIRCULANDO SOBRE LA AVE. TLÁHUAC, LO QUE PROVOCÓ GRANDES EMBOTELLAMIENTOS EN AMBOS SENTIDOS DE ESTA AVE. EN ESTOS CASOS TODOS PERDEMOS. EL COMPAÑERO DETENIDO, POR SUFRIR ESTA MALA EXPERIENCIA; LAS AUTORIDADES, POR EXPERIMENTAR EN CARNE PROPIA LA PRESIÓN (¿POLÍTICA?) QUE SIGNIFICA ENFRENTARSE CON UN GRUPO BIEN ORGANIZADO; LOS CHÓFERES DE APOYO, POR DEJAR DE TRABAJAR DURANTE VARIAS HORAS; LOS USUARIOS DEL TRANSPORTE, POR TARDAR EN LLEGAR A SUS DESTINOS (POR LO CUAL LOS «PANTERAS» PIDEN DISCULPAS). SON MUCHAS MOLESTIAS PARA TODOS; SIN EMBARGO, CREO QUE VALEN LA PENA CONSIDERANDO QUE, FINALMENTE, EL SR. RAÚL LEDEZMA HUERTA FUE DEJADO EN LIBERTAD, YA QUE SIN LA INTERVENCIÓN DIRECTA DE ABOGADO PATRONO, FUE PROBADA SU INOCENCIA. PASÓ 48 HORAS DETENIDO. ¿QUÉ LE HABRÍA PASADO DE NO CONTAR CON EL APOYO DE SUS **COMPAÑEROS**?

Elvis, San José de Costa Rica 2006-12-12 09:27:23 canal*CENTRAL

De SERVICIO a Bombeiros

«En cuanto al tag **SERVICIO**... bueno, el servicio ha sido algo que no ha aparecido mucho. En todo caso, yo lo he *taggeado* bastante en São Paulo, por la cantidad de veces que, debido a los accidentes, salen policías y personal sanitario. Y luego, en Barcelona, muchos camareros y dependientes, ya que los accesibles sacaban fundamentalmente comercios y mucha cenita en restaurante... ¿Te sirve?» – Palabras de Pilar cuando le consulto por el descriptor **SERVICIO**.

Me he detenido a aplicar sobre lo categorizado como **SERVICIO** una nueva categorización que abriría otro nuevo campo de etiquetas: policías y seguridad (92 envíos), vendedores callejeros (47), tenderos (34), camareros (32), transportistas (22), cocineros (17), operarios de limpieza (12), operarios de obras públicas (12), administrativos (10), peluqueros (7), ambulancias (5), bomberos (2), conductores de grúa (2) y dentistas (2).

Los motoboys han hecho subir el tag **Bombeiros** en lugar de cualquier otro relativo al servicio. Su sistema de descripción tiene dos grandes ventajas: es más elocuente respecto al entorno del colectivo y es de fácil implementación, porque ellos mismos deciden y aplican directamente sus *palavras chave* (viene de **ASOCIACIÓN**, pág. 27).

Pai, Lleida 2005-02-24 14:08:40 canal*GITANO

ANIMALES

En este entramado tremendamente urbano, trufado de carreteras, comercios, escalones, manifestaciones y tecnología, solo conviven 257 animales. Los motoboys no han generado un tag para animales, aunque he visto por ahí alguna foto de un paseo a caballo. En la categoría Seres, los animales aparecen a la cola de las estadísticas en todos los canales excepto en Madrid. Allí se fotografiaron 13 animales frente a 4 familiares. Qué buen compañero puede ser el animal. Las prostitutas de Madrid son especialistas en retratar otros transeúntes, como palomas y perros, cuando no los fotografían directamente de la pantalla de televisión. Los taxistas también sacaron mucho perro callejero (en contraste con todos los perros domésticos en Barcelona). Aparecen asimismo algunos caballos (*lleidatans*, mexicanos y en San José) como medio de locomoción y exhibición. En León vendían pájaros.

Aunque **ANIMALES** y **COMIDA** son tags que pertenecen a 2 categorías diferentes (Seres y Objetos, respectivamente), se entrelazan continuamente en los envíos de los propios emisores, que o bien conciben a los animales como medio de vida para comer, o bien se fotografían dándoles comida en el zoo, o bien... los ven directamente como comida.

Gerardo, México DF 2004-04-23 11:41:38 sitio*TAXI

COMIDA

OLLA GITANA
INGREDIENTES:
300 g de garbanzos, 250 g de habichuelas, 3 zanahorias, 200 g de calabaza, 2 patatas, 2 tomates, 1 pimiento, 1 cebolla, 1 rebanada de pan, 1 cucharada de vinagre, 1 cabeza de ajos, 300 g de almendras.
PREPARACIÓN:
Dejamos los garbanzos en remojo la noche antes. Pelamos los tomates y los partimos por la mitad, cortamos la cebolla, el pimiento y las zanahorias en trocitos. Partimos las patatas y la calabaza en dados grandes. Les quitamos las hebras a las habichuelas verdes y las partimos en dos trozos. Limpiamos la cabeza de ajos, pero dejándola entera. Mojamos la miga de pan con el vinagre. Reservamos este *majao*. Menos las patatas, la calabaza y el *majao*, ponemos toda la verdura a cocer en crudo con el aceite de oliva.
Cuando los garbanzos estén tiernos, agregamos la calabaza y, 5 minutos más tarde, las patatas y el *majao*. Lo sazonamos y dejamos hervir 15 o 20 minutos más.

*Elena – canal*COSTUMBRE 2005-02-09 18:21:54*

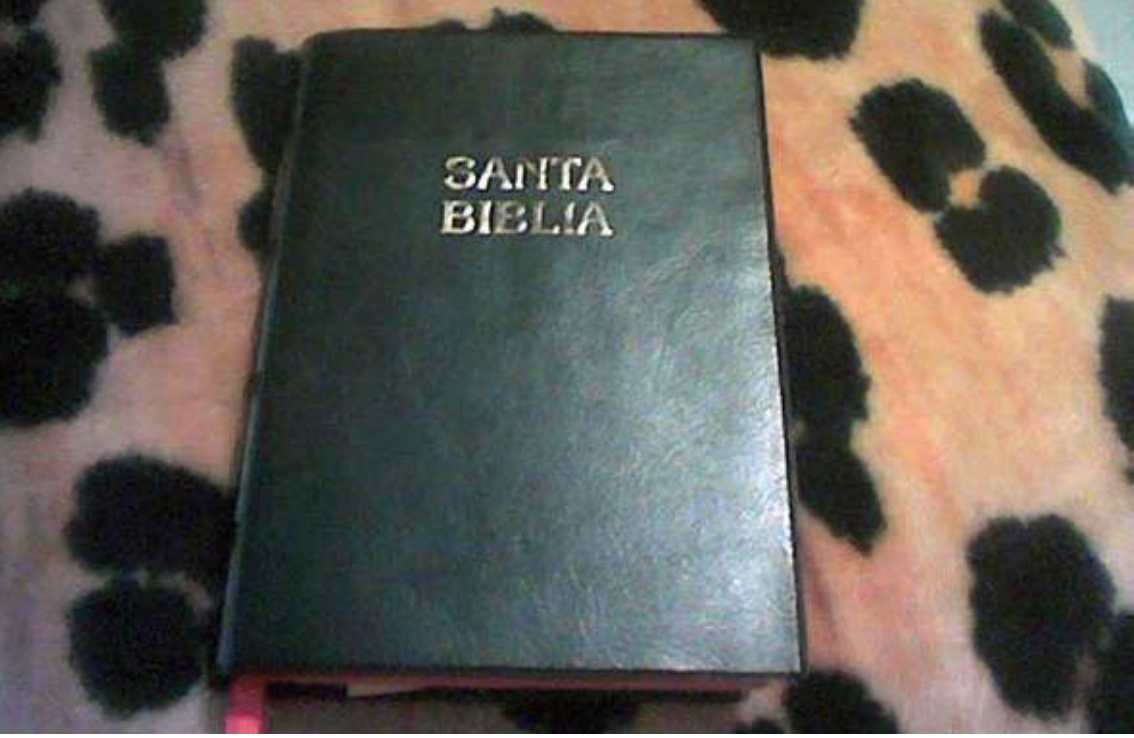

Lorena, Lleida 2005-03-14 19:30:23 canal*GITANO

OBJETO DE CASA

Me compré un futbolín a través de ebay. Bien barato: 99 euros (más 100 de gastos de envío). Uno de los empeños de mi vida fue siempre, en cuanto tuviese suficiente espacio en casa, comprarme un futbolín para jugar con los amigos, el vecino y los invitados que iban rulando por mi casa. La sala del fondo de la casita de campo a la que me mudé hace un año permitía ampliamente tener un futbolín... y al lado de la nevera. ¡Vaya pedazo de sala de juegos! Cuando venían a visitarnos, el primer lugar al que conducía a los incautos era la sala del fondo, donde esperaba el castizo, lumpen y pintoresco futbolín. Ciertos objetos son un orgullo.

MÚSICA

El árbol musical de zexe.net tiene varias ramas: rock, pop comercial, canción protesta e incluso rap. Veamos. La escena de Lleida y León dejó muchos cantos de celebración gitanos, dionisíacos, entre Bambino y Los Chichos. Estos colectivos cultivan el cante en grupo, el que brota en juergas y saraos. Sus clips de sonido permiten analizar su producción como si de *Calle 54* por MMS se tratara, apreciando cada instrumento: diferentes timbales de percusión latina, guitarras españolas y mucho sintetizador

Varios emisores en distintas ciudades y canales.

cameliano. Aparte de estos estilos profanos, la comunidad gitana también desata sus cualidades canoras en las iglesias de culto evangelista.

En México y Costa Rica manda el folclore. Destacamos en San José el canal específico MARIMBA, dedicado a este insólito instrumento de la familia de los xilófonos, que puede verse arriba. Significativamente, en un canal llamado BACANAL también se alojaron numerosos episodios musicales. En São Paulo, el folclore también ha destacado por encima de otras músicas a través del tag **Samba**, si consideramos esta forma musical como folclore; al fin y al cabo, es el estilo musical nacional. (Adelanto una sorpresa: la que contiene el vídeo que está acabando actualmente Antoni sobre los motoboys, *Do outro lado da cidade*, y que incluye un rap *motoqueiro* cantado por Ronaldo, la *star* brasileña de zexe.net.) Y en Madrid, mariachis en la Puerta del Sol, un flautista en una esquina sucia de Malasaña y las carrozas de astracán del Desfile del Orgullo Gay. Música por todas partes.

Cuando el sol se esconde, miles de ánimas vagamos por el mundo buscándonos unas a otras; buscamos el camino, la senda del heavy metal. Acompáñanos. Disfruta de esos dioses.

tovales 2004-12-21 11:43:43 – Mensaje dejado en el foro de sitio*TAXI

Sirena, Madrid 2005-05-13 20:18:55 canal*INVISIBLE

TECNOLOGÍA

Como podemos ver, cualquier sistema de clasificación, por muy grandes que sean sus aspiraciones de universalidad, responde irremediablemente a una visión del mundo muy particular, así como a un contexto histórico y social determinado.

Tomemos como ejemplo el famoso sistema decimal de Dewey, creado en 1876 y utilizado en un gran número de bibliotecas de todo el mundo. Este sistema numérico de clasificación representa un intento de ordenar todo el conocimiento humano en 10 clases principales. Cada una de estas clases tiene, a su vez, 10 divisiones, y cada una de las divisiones cuenta con 10 secciones. Resulta muy interesante leer en esta clasificación, cuyo alcance pretende ser cósmico, la visión propia de Dewey, compartida seguramente por muchos de los intelectuales occidentales de su tiempo.

Las clases están construidas como si fueran un edificio en cuyo primer piso se encuentra la base de todo el conocimiento: la filosofía. Le siguen, en orden ascendente, la religión, las ciencias sociales, la lingüística, las ciencias exactas, la tecnología, las artes y el ocio, la literatura y, finalmente, en el noveno piso, la historia y la geografía. En la planta baja se ubicaba

Juan, Barcelona 2006-03-05 01:14:54 canal*ACCESSIBLE

originalmente una categoría llamada «Generalidades», en la cual Dewey colocó bibliografías, enciclopedias y otras obras generales que no encontraban lugar en ninguno de los pisos superiores.

Todo esto resultó ser adecuado durante un siglo, aproximadamente. Sin embargo, el tiempo le ha jugado una especie de broma al venerable edificio. En décadas recientes, el número de libros sobre ordenadores se ha multiplicado de una forma tan vertiginosa que las piezas sueltas del nivel cero han tenido que barrerse a un lado para abrir espacio a estos nuevos temas. Se habrían podido colocar en el sexto nivel, que está dedicado a la tecnología, pero ya no había cupo. Así que en 2003 la planta baja del edificio de Dewey cambió de nombre, y ahora está dedicada a una categoría denominada «Ciencias computacionales, información y generalidades».

Qué extraño resulta ver los ordenadores puestos ahora en la base de una estructura que representa, de forma jerárquica, el conocimiento humano.

Contribución de Eugenio Tisselli (programador de zexe.net)

Salvador, Barcelona 2006-02-14 05:45:03 canal*ACCESSIBLE

MOVILIDAD

La historia de este tag comienza a partir de la experiencia de las personas con discapacidad física en Barcelona. Por **MOVILIDAD** entendemos todos aquellos periféricos que sirven de ayuda o facilitan el desplazamiento: desde muletas hasta *skates*, pasando por prótesis, patines o sillas de ruedas.

FOTOS

Retazos de diseño gráfico (carteles, pancartas y pintadas), fotografías de fotografías (de antepasados, de viajes, de bodas), y muchas, muchas fotos de pantalla (ídolos de la canción, presentadores, perlas de Internet). Es curioso que no podamos resistirnos a fotografiar la televisión o el monitor del ordenador, como si aquello que vemos fuera algo real y tangible, algo que mereciera la pena congelar y conservar. Pero esta transfiguración forzada a otro medio digital deja mancha, como cuando fotocopiamos a partir de una fotocopia. De ahí esas bandas antipáticas, esos destellos afilados, esos cambios bruscos de tintadas y un desenfoque grisáceo en la foto final. Fragmentos, recuerdos y deseos en torpe conserva.

Viralata, São Paulo 2007-04-22 14:04:44 canal*MOTOBOY

VEHÍCULO

En canal*MOTOBOY, en 8 de cada 10 fotografías aparece un vehículo.

Acabamos con el motoboy Ronaldo preparándose para correr en su moto bajo la **chuva**, porque Ronaldo encarna el punto y aparte de zexe.net: el fin de un sistema de descripción, y la bienvenida gozosa a otro que él y otros motoboys están implementando ya mismo.

Ronaldo se merece una distinción, porque, en ausencia de Antoni, es él quien se siente más motivado y se hace cargo, con toda la fe del mundo, de la responsabilidad de seguir nutriendo canal*MOTOBOY, organizando encuentros y yendo a declarar a la televisión o donde haga falta, con una constancia admirable en el envío de archivos de foto, audio y vídeo. Ronaldo y los demás han sabido hacer de canal*MOTOBOY la plataforma para dar salida a la contraimagen de su colectivo, y el disparadero público de sus denuncias.

Por el momento, ha quedado constancia de cómo, a partir de 44 tags, se ordenó todo lo ocurrido en zexe.net. A partir de hoy, estaremos atentos a lo que Ronaldo y los motoboys decidan en su fascinante ejercicio de describir el mundo.

Mery Cuesta, Barcelona 2007

TREBALLAR
De: Antoni Abad
Per a: Mery Cuesta, Pilar Cruz
Dilluns, 05 de març de 2007 17:36
Hola, noies,
Veig que el tema de la descripció està una mica endarrerit... San José va pel missatge 560 i encara queden els altres canals. Em fa l'efecte que potser seria millor que us repartíssiu els canals, en comptes de treballar totes dues alhora en el mateix. Com veureu, Madrid ja està descrit... però MAL descrit.
Digueu-me què us estimeu més: esborrem les descripcions existents, o aneu afegint els descriptors necessaris vosaltres mateixes? Recordeu, si us plau, que la descripció hauria de quedar enllestida a mitjan març.
Doncs res, petons i fins aviat,
Antoni

Vaig pensar que era una feina de bojos. Descriure un per un els més de 27.000 enviaments que 7 col·lectius de diferents parts del món havien anat publicant a Internet des del 2004? Feia venir urticària només de pensar-ho. L'Antoni considerava aquesta tasca primordial per a zexe.net. Com que el banc d'enviaments –arxius d'àudio, foto i vídeo– que contenia zexe.net era enorme, calia desenvolupar una interfície de consulta per a l'usuari, és a dir, per a tu i per a mi, que no havíem estat en contacte ni amb els taxistes, ni amb els gitanos, ni amb les prostitutes, ni amb els emigrants, ni amb les persones amb discapacitat física. I tots aquests col·lectius havien explicat tantíssimes coses que es feia necessari disposar d'una eina adequada per trenar relacions i establir unes narratives lliures i intuïtives que relliguessin tot el conjunt d'enviaments. A finals del 2006, l'Antoni i el programador Eugenio Tisselli ja tenien preparada una llista de 44 etiquetes. Els 44 descriptors s'havien agrupat en 4 grans àrees: Activitats, Espais, Éssers i Objectes. De manera que a la Pilar Cruz i a mi, ens van assortir de 44 paraules per categoritzar els enviaments: 44 tags per ordenar el món.
Al principi semblava que la tasca encaixaria ràpidament en una metodologia de treball mecànica. No va ser així. Resulta que la descripció de cada fotografia requeria un exercici de subjectivitat i determinació important (vegeu **PAISATGE**, pàg. 23). El primer tag de la llista de 44 era **TREBALLAR**.

GESTIONS i BUROCRÀCIA
Fer cua, segellar formularis, compulsar documents, abonar rebuts, aportar documentació, fotocopiar l'original, omplir caselles, signar a la línia de punts... Els taxistes de Mèxic es van batre amb l'oficialitat en 59 episodis, enfront dels 26 registrats, per exemple, entre els que van anar de compres. El més esgarrifós de tot plegat és que el nombre de gestions comunicades coincideix amb el de situacions de descans.
Si als gitanos de Lleida se'ls veu poc per les dependències de l'Administració (4 cops, ni un més, ni un menys), fa la impressió que els de Lleó passen més per l'adreçador: ells sumen 30 fotografies, les mateixes que practicant esport. Com els gitanos de Lleida, les prostitutes emissores de Madrid també se les componen al marge de les institucions. Excepte la valerosa SIRENA, que es va plantar a CCOO per sindicar-se com a treballadora. Però és només 1 fotografia d'entre... 7.
Les persones en cadira de rodes van dirigir l'objectiu de la càmera ben poques vegades contra les barreres que els plantejaven les oficines. I és una llàstima. Hauria sigut una bona arma de denúncia contra tots els qui decideixen les coses per nosaltres. Els sense papers de San José fotografien cues i més cues inacabables.

REUNIÓ
LA PRIMERA REUNIÓ
Donava gust de veure'ls. Sembla que, així *a priori*, estem aconseguint el que ens havíem proposat: crear una xarxa per dibuixar entre tots un mapa de la Barcelona inaccessible. Per fer-ho, ens calia la col·laboració dels nostres emissors. I a la reunió en vam poder aplegar un total de 14: l'Antonio (que es continua queixant de la falta d'aparcament adaptat a Santa Mònica), en Joan (per a nosaltres, Zubi), la Marta (que, malauradament, no podrà venir cada dimecres a les reunions), en Nico (que va intervenir molt activament en les converses), en Xarau (el que més publica!), l'Óscar (que encara espera la cadira de rodes), la Rosa i la seva parella, en Juan (la Rosa va proposar de fotografiar el periple diari de compres bàsiques: pa, llet...), en Khalid (un gran fitxatge!), en Salvador (amable, gentil, galant), en Josep Gallart (que aporta un punt de vista exòtic, és a dir, de Caldes de Montbui), i l'Oriol i en Francisco, tot just acabats d'arribar. Tampoc no hi

WORKING
From: Antoni Abad
To: Mery Cuesta, Pilar Cruz
Monday, 05 March 2007 17:36
Hello there,
I see the description job is running late ... San José is around message number 560 and there are still the other channels. I get the impression that it might be better if you shared out channels instead of both working on the same thing simultaneously. You'll see that Madrid is already described, but BADLY described.
Tell me what you prefer: do we scrub the existing descriptions, or do you add the necessary descriptors?
Please bear in mind that the description should be finished by the middle of March.
All the best and we'll talk again soon.
Antoni

I thought that job was insane. Describing one by one the 27,000-plus posts that 7 groups from different parts of the world have been publishing in Internet since 2004? Just thinking about it was enough to bring you out in a rash. Antoni thought this job was vital for zexe.net. In view of the enormous bank of posts – audio, photo and video files – that zexe.net contains, a consultation interface had to be developed for the users, that is, for you and me, who were not in contact with the taxi drivers, gypsies, prostitutes, emigrants and people with disabilities. And they had recounted so many things that a tool was needed to weave together relationships and establish free, intuitive narratives among all this mass of posts. By late 2006, Antoni and the programmer Eugenio Tisselli had a list prepared with 44 labels. The 44 descriptors were divided into 4 areas: Activities, Spaces, Beings and Objects. So Pilar Cruz and I were allowed 44 words to categorize each post: 44 tags to order the world.
At the start it seemed that the job would fit quickly and easily into a mechanical working methodology, but it wasn't to be. The description of each photo required a great effort of subjectivity and determination (see **LANDSCAPE**, p. 23). The first tag of the list of 44 was **WORKING**.

FORMALITIES AND BUREAUCRACY
Queuing, stamping forms, certifying documents, paying bills, submitting documentation, photocopying the original, filling in squares, signing on the dotted line …The taxi drivers of Mexico City battled with the world of officialdom in 59 episodes, in comparison with, for example, 26 cases of those who went shopping. The horrifying thing is that the number of bureaucratic visits reported coincides with the number of rest times.
If the gypsies of Lleida are rarely seen around government offices (4 times, literally), those of León seem to go through the obstacle course much more often: 30 photos, as many as pictures of them doing sports. Like those of Lleida, our correspondent prostitutes of Madrid also get on with life well away from the institutions – except for the plucky SIRENA, who went to the CC.OO. trade union to sign up as a worker. But this is only one photo out of seven.
People in wheelchairs took few photos of the barriers they found in the offices, and it's a pity. It would have been a good argument against those who decide things for us. The undocumented people of San José took photos of endless queues.

MEETING
THE FIRST MEETING
It was a joy to see them. It seems, *a priori*, that we're achieving what we set out to do: to create a network so that, between us all, we can draw a map of the inaccessible Barcelona. To do this we needed the collaboration of our senders. And we had a total of 14, namely:
Antonio (who continues to complain about the lack of adapted parking in Santa Mònica), Joan (for us, Zubi), Marta (who unfortunately won't be able to come to the meetings every Wednesday), Nico (who participated very actively in the meeting), Xarau (the one who publishes most stuff!), Óscar (who's still waiting for his wheelchair), Rosa and her partner Juan (Rosa suggested photographing the daily odyssey of basic shopping: bread, milk, etc.), Khalid (a great signing!), Salvador (friendly, kind, polite), Josep Gallart (who brings his exotic point of view – from Caldes de Montbui) and the new arrivals Oriol and Francisco. And Craig was there too – we went to "capture" him in person the day before. We discovered him through the newspaper and had to

va faltar en Craig, que havíem anat a «captar» personalment la vigília. El vam descobrir a través del diari i el vam haver d'anar a buscar a un tast de vins al qual sabíem que aniria. Va valer la pena.
*Text escrit per LEOPARDA per a canal*CRÓNICA*

ESTUDIAR
L'elaboració de la llista de 44 tags té suc, ja que és fruit d'un seguit de conflictes i consensos sobre el lèxic: un grup de subjectes subjectius mirant de ser ultraobjectius.
Primer va ser en Jordi Garreta, sociòleg de Lleida, qui va definir segons el seu criteri una primera llista de 13 activitats bàsiques agrupades sota la categoria Activitats: treballar, gestionar, reunió, estudiar, viatjar, desplaçar-se, comprar, lleure, menjar, domèstic, esport, descansar i estar sol.
La llista va viatjar fins a Lleó, on dos professors de la Facultat de Geografia, d'una banda, i, de l'altra, els nanos de la comunitat gitana van afegir 3 grans categories més: Espais, Éssers i Objectes. En total van sortir uns 40 tags que la Pilar Cruz i jo vam assajar durant un període de prova inicial de descripció. Un cop acabada aquesta primera fase vam convocar una trobada amb l'Antoni per fer una posada en comú final, després de la qual es va decidir de retocar la llista. I per fi, vam arribar als 44 descriptors definitius.
La millor manera que se m'ha acudit d'abordar el procés de descripció del banc d'arxius de zexe.net és aquesta narració fragmentària, però ordenada a partir de cadascun dels 44 tags escollits.

De VIATJAR a Sonho
Durant un temps, aquest llibre va estar a punt de titular-se *On wheels*. Tots els seus protagonistes comparteixen, en qualitat de col·lectiu, alguna característica o experiència de desplaçament sobre rodes. Per als taxistes i els motoboys, les rodes formen part integrant del seu mitjà de subsistència, i per a la comunitat gitana són un símbol identitari: per això llueix en la seva bandera, entre la taca blau del cel i la verda del camí, una roda de color vermell. Els *nicas* a Costa Rica i les meretrius equatorianes estan units per una experiència vital de trasllat. I per a les persones amb discapacitat física, la roda és el dramàtic motor de la seva vida. *On wheels*. Però... on viatgem realment quan no estem enganxats a la terra, per exemple, per unes rodes? El col·lectiu dels motoboys de São Paulo és el primer al qual s'ha pogut donar l'oportunitat de descriure els seus propis enviaments a Internet. En el camp lèxic que han anat traçant en comú, sense ser-ne gaire conscients, ha sorgit la paraula **Viagem** en forma de substantiu en lloc de com a verb. Però em crida l'atenció que aparegui el mot **Sonho** ('somni'). On viatgen els motoboys, que viatgen tant?

DESPLAÇAR-SE
D'on deu venir? I qui és ell? El seu xicot? Quina edat deu tenir? Cap a 40, diria jo... De segur que és periodista, editora d'una revista, gerent d'una botiga de roba... o alguna cosa per l'estil. Amb aquest pentinat...

COMPRAR i COMERÇ
Molts nicaragüencs aportem riquesa a l'economia costa-riquenya amb el treball i el consum de la cistella bàsica. No sé si se n'ha fet mai un estudi...
lesbia 2006-12-09 09:57:11 Melody

L'estudi general de mitjans realitzat per IPSOS© Media C.R. i encarregat pel Grupo Nación, una de les empreses líders en premsa i mitjans de Costa Rica, estima la població del país en 2.445.000 persones. Si bé el cadastre del juliol del 2007 presenta una xifra de 4.133.884 habitants, cal dir que l'estudi només comptabilitza pràcticament la meitat de la població perquè se centra en les persones d'entre 13 i 64 anys que viuen als principals nuclis urbans del país.
Segons aquesta anàlisi detallada, els costa-riquenys són persones organitzades i rutinàries (68%) i els agrada sentir-se diferents (74%). Donen una gran importància a la religió, i consideren que els matrimonis han de tenir fills (68%). Set de cada 10 són aficionats a la cuina i solen experimentar amb noves receptes. Els agrada comprar, sobretot roba (63%), i el 71% valora el confort i el preu a l'hora d'adquirir qualsevol bé. Són compradors racionals, ja que un 64% decideix amb antelació el que vol comprar, i visiten les botigues abans de decidir-se (73%). Un 45% assegura que anar a comprar és un remei ideal per relaxar-se.
Els *nicas* emigrats a San José formen part d'aquests 2 millonets que engreixen la població de la ciutat, però que no són tinguts en compte en l'estudi. Segons l'estadística resultant de tot el que expliquen ells mateixos

go and search him out at a wine-tasting session that we knew he'd be attending. Both things were worth the effort!
*Text written by LEOPARDA for canal*CRÓNICA*

STUDYING
Drawing up the list of 44 tags is a tricky business, since it is the result of a series of conflicts and consensuses on terminology: a group of subjective subjects trying to be ultra-objective.
First it was Jordi Garreta, a sociologist from Lleida, who defined from his point of view an initial list of 13 basic activities under the category Activities: working, formalities, meeting, studying, travelling, getting around, shopping, leisure, eating, home, sport, relaxing and being alone.
The list travelled to León, where two professors of the Geography Faculty, on one hand, and the kids of the gypsy community, on the other, added three more major categories: Spaces, Beings and Objects. In total 40 tags were produced, which were tested by Pilar Cruz and myself during an initial description testing period. Once this was completed, we arranged a meeting with Antoni for a final knowledge-sharing session, after which it was decided to revise the list, which finally comprised 44 descriptors.
The best way that has occurred to me of tackling the description process of the file bank of zexe.net is this fragmentary but ordered narration, starting out from each one of those 44 tags.

From TRAVELLING to Dream
For a time, this book was tempted to call itself *On Wheels*. All of its main characters, as a group, share some characteristic or experience of movement on wheels. For the taxi drivers and the *motoboys*, wheels are a vital part of their livelihood, and for the gypsy community they are a sign of identity; this is why their flag bears a red wheel, between the blue of the sky and the green of the trail. The *nicas* in Costa Rica and the prostitutes of Ecuador share a vital experience of displacement. And for people with physical disabilities, the wheel is the dramatic motor of their life.
On Wheels. But where do we really travel when we aren't stuck to the ground, for example, by some wheels? The collective of *motoboys* of São Paulo is the first group that has been given the chance to describe their own posts to Internet. In the lexical field that they have been marking out together, barely aware of it, there has emerged the word **Journey**, as a noun rather than a verb. But I'm struck by the appearance of the word **Dream** – the destination of these *motoboys* who move around so much.

GETTING AROUND
Where does she come from? Is that her boyfriend? How old is she? Around 40 … She must be a journalist, a magazine publisher, the manager of a clothes shop, or something like that. With that hair …

SHOPPING AND TRADE
A lot of us Nicaraguans, with our work and the consumption of the basic shopping basket, contribute to the economy of Costa Rica. Has any study been made on this point?
lesbia 2006-12-09 09:57:11 Melody

The General Media Study conducted by IPSOS© Media C.R. and commissioned by the Grupo Nación, one of the leading press and media corporations of Costa Rica, estimates the population of the country at 2,445,000. Although the census of July 2007 gives a figure of 4,133,884 inhabitants, the study only counts virtually half of the population, because it focuses on people aged between 13 and 64 who live in the country's major cities.
According to this detailed analysis, Costa Rican people are organised and follow routines (68%) and they like to feel different (74%). Religion is important to them, and they believe that couples should have children (68%). Seven out of ten like cooking and tend to experiment with new recipes. They like shopping, especially for clothes (63%), and 71% evaluate comfort and price in their purchases. They are rational buyers, since 64% decide beforehand what they are going to buy, and they visit the shops previously (73%). 45% confess that shopping is an ideal way of relaxing.
The *nicas* (Nicaraguans) who have emigrated to San José form part of the 2 million or more who swell the city's population but are not taken into account in the study. According to the statistics generated by what they themselves express in their channel, the *nicas* do not visit the shops much: the establishments they visit are mainly grocery stores and street stalls.

al seu canal, els *nicas* transiten poc per les botigues. Els establiments que visiten són fonamentalment botigues de queviures i parades al carrer.
Entre les 13 activitats que se'ls reconeix a l'hora d'etiquetar els seus hàbits, **COMPRAR** és la menys freqüent de totes i comparteix aquest podi tan humil amb **VIATJAR** i **ESTUDIAR**. Això sí, l'activitat més repetida, no només als canals dels *nicas* sinó també a tot zexe.net, és **LLEURE**.

LLEURE
Dins de l'espectre d'activitats de lleure i esbargiment, en què es diferencia veure un combat de boxa a la tele d'assistir-hi en directe? El lleure, entès com el conjunt de les activitats que es fan durant allò que anomenem *temps lliure*, és seccionat pels sociòlegs en dues categories bàsiques: lleure passiu i lleure actiu. Aquesta última categoria es divideix, al seu torn, en 8 subcategories d'activitats: lúdiques, festives, recreatives, formatives, ecològiques, creatives, solidàries i esportives. Els motoboys, per la seva banda, concentren les seves activitats de lleure sota els termes **Festa**, **Amigos**, **Culinária**, **Lazer**, **Final de semana** i **Samba**. Penso que, entre tots els col·lectius que han construït zexe.net, els que més he vist divertir-se, amb diferència, han sigut els gitanos de Lleida: gairebé sempre en grup i molt sovint per parelles (compares i comares), als bars, al parc o al *mercau*. El que em pregunto és com és que hi ha tantes fotografies, preses per autors diversos i en dies diferents, amb gitanos d'edats variades posant d'aquesta guisa a casa seva i amb reproduccions gegants d'objectes. D'on les deuen haver tret?

DOMÈSTIC
Tortillas delicioses, calentones i fetes a casa. Així són les dones *nicas*, molt laborioses.
*mariposa – canal*PEGUE 2007-01-04 17:23:56*

La meva dona Consol, que aguanta en Facundo des de fa més de 35 anys. Gràcies, dona.
*facundo – sitio*FAMILIA 2004-04-28 16:54:14*

Mireu que bona dona que és, i com planxa els pantalons del seu home.
Visca les dones com ella!
*susi – canal*ROMÍ 2005-04-30 12:49:04*

La meva mare, escarrassant-se a netejar la seva nova cuina de 12.000 euros.
naima 2005-03-04 01:02:12

Cuinera, el soroll a la teva cuina és cançó. Com s'agiten les meves entranyes commoses quan apareix a la taula ja servida, entre xilis i amanida, el *vigorón*! – Alonso Mejía Sánchez
*lupe – canal*MARIMBA 2006-11-07 15:30:25*

MENJAR
Acabo de fer un alto per baixar a menjar un mos al carrer i m'ha vingut de gust arribar-me fins al frankfurt Chelsea del Paral·lel. Diuen que és el primer de Barcelona. La salsitxa de Frankfurt va ser dissenyada pel gremi de carnissers d'aquesta ciutat alemanya el 1852. La principal novetat que va aportar aquesta creació de xarcuteria, a proposta d'un carnisser molt popular que tenia un gos salsitxa, va ser la seva forma aerodinàmica, lleugerament corba. El *frànfur*, avui, continua arrasant.
Cadascuna de les taules que hi ha al Chelsea està visiblement numerada i té un telèfon blanc a la seva disposició. Si marques el 9, el telèfon et posa en comunicació directa amb la cuina perquè puguis fer la comanda, però també tens la possibilitat de marcar el número de qualsevol de les altres taules i parlar amb els seus ocupants. El més graciós de tot plegat és que el bar té 7 o 8 taules a tot estirar. I és clar, el component picant del joc s'esfuma si veus perfectament que qui et truca és aquell paio que seu dues taules més enllà. Aquest sistema dels telèfons a les taules, tan propi dels vuitanta (jo el vaig conèixer de primera i adolescent mà a la discoteca Anaconda de Barakaldo), és una mena de protoxarxa de comunicació social, una espècie de visió plistocena de l'Internet actual.
Però tornem a la història. Allà al bar hi havia, asseguda a la taula que et trobes quan tombes la cantonada per anar al vàter, una parella de gitanos jovenets. En veure'ls he tingut un reflex de familiaritat espontània. La sensació immediata d'haver-los vist a casa tot just fa una estona. La meva ment, immersa des de fa dies fins al capdamunt en el banc ingent d'imatges de zexe.net, s'ha acostumat a desparticularitzar: veig un gitano i és com si els veiés tots.

Of the 13 activities acknowledged in the tagging of their habits, **SHOPPING** is the least frequent, sharing the foot of the list with **TRAVELLING** and **STUDYING**. However, the most frequent activity, and not only in their channels but throughout zexe.net, is **LEISURE**.

LEISURE

Within the range of leisure and recreation activities, what is the difference between watching a boxing match on television or watching it live? Leisure, that vast collection of activities that we do in what we call our spare time, is divided by the sociologists into two categories: passive and active. The latter is divided into 8 sub-categories: play, festive, recreational, training, ecological, creative, solidary and sports. The *motoboys*, for their part, concentrate their leisure activities under the terms **Party, Friends, Culinary, Leisure, Weekend** and **Samba**.

Of all the collectives who have constructed zexe.net, I think the community I have seen enjoy themselves most, by far, have been the gypsies of Lleida: almost always in a group and very often in pairs (*compadres* and *comadres*) in the bars, in the park or in the *mercau*. What I wonder is why there are several photos, by different authors, on different days and with gypsies of various ages, posing in this way in their houses and with giant reproductions of objects. Where do they get them from?

DOMESTIC

Tasty *tortillas*, hand-made and piping hot. That's how the *nica* women are, very hard-working.
*mariposa – canal*PEGUE 2007-01-04 17:23:56*

My wife Consuelo, putting up with Don Facundo for over 35 years. Thank you, woman.
*facundo – sitio*FAMILIA 2004-04-28 16:54:14*

Look what a good wife, ironing her husband's trousers.
Olé for women like her!
*susi – canal*ROMÍ 2005-04-30 12:49:04*

My mother, wearing herself out cleaning her new 12,000-euro kitchen.
naima 2005-03-04 01:02:12

Cook, the noise in your kitchen is a song, my excited insides shake when on the table, already served with chillies and salad, there appears the delicious *vigorón*!* – Alonso Mejía Sánchez
*lupe canal*MARIMBA 2006-11-07 15:30:25*

EATING

I've just taken a break to go down to the street to get something to eat, and it occurred to me to go to the Chelsea frankfurter bar in Avinguda Paral·lel. People say it was the first one in Barcelona. The frankfurter sausage was designed by the butchers' guild of that city in 1852. The novelty it presented was mainly its aerodynamic shape, slightly curved, at the request of a very well-known butcher who had a sausage dog. And the *franfur* continues to be as popular as ever.

Each table in the Chelsea is clearly numbered and has a white telephone. If you dial 9, you get straight through to the kitchen to place your order, but you can also dial the number of any of the other tables to talk to the person or people sitting there. The funniest thing is that the bar has no more than 7 or 8 tables. Everything that could be seductive about the game vanishes if you clearly see that the person calling you is that guy just two tables away. This 1980s system of little telephones on the tables (which I first discovered as a teenager in the Anaconda discotheque in Barakaldo) is a sort of prototype social communication network, a kind of prehistoric vision of what Internet would come to be.

But to get to the point: there in the bar, at the table around the corner that leads to the toilets, there were a couple of young gypsies. On seeing them I had a flash of spontaneous familiarity, the immediate sensation of having seen them a little while earlier, at home. My mind, immersed for days in the huge image bank of zexe.net, departicularises: I see a gypsy and it's as if I were seeing them all.

zexe.net is a choral narrative, a narrative that constructs itself and evolves in a fragmentary fashion. The profuse and unreflective register of images made possible by the digital medium generates a whirlpool in

zexe.net s'explica a partir d'una narrativa coral, una narrativa que es construeix i es desenvolupa de manera fragmentària. El registre profús i poc reflexiu d'imatges que possibilita el medi digital genera un remolí en què les individualitats s'ofeguen. La veu de zexe.net és una remor col·lectiva que silencia la individualitat. Val a dir que algunes figures sobresurten més que altres. Aquest impuls que els fa treure el cap entre la multitud no és sinó la nostra pròpia fantasia: allò que una persona concreta suscita en la nostra imaginació pel seu aspecte, per la decoració de la seva casa o pel text que va escriure en aquell MMS. Un pur i simple exercici d'inventiva.

ESPORT

Fins a l'esclat de la Segona Guerra Mundial, el reportatge era un gènere exclusivament associat a la premsa escrita. Però quan la televisió va irrompre a les llars, el reportatge va abraçar ràpidament el nou mitjà.
La missió del reportatge, com a text audiovisual que és, consisteix a semblar absolutament verista. Avui dia, el reportatge audiovisual està experimentant algunes mutacions dins del mateix format. Aquestes interferències són fruit dels seus contagis amb estratègies pròpies del documental i –actualment– de la telerealitat, com ara la càmera oculta o el testimoni anònim. Però allò que, en essència, diferencia el reportatge d'altres formats audiovisuals és, en primer lloc, que s'ha de basar en fets presenciats pel cronista, i en segon lloc, que aquests fets han de ser espontanis, mentre que, per exemple en el cas del documental, tot i essent versemblants podrien estar preparats.
L'Elvis, coordinador de canal*CENTRAL i cronista dels seus propis dissabtes, informa sobre el combat entre Berman La Cobra Sánchez i Danilo Baca.

ESTAR SOL i DESCANSAR

M'assec i m'entretinc a enviar un per un tots els descriptors, a rescatar fotografies que en el seu moment van passar per davant dels meus ulls. A escriure perquè tot això s'imprimeixi en un catàleg, però amb actitud de fer-ho en pantalla, com quan penjo un comentari en un fotobloc. L'enviament inverteix la fletxa hermenèutica, perquè de ser –com eren– representacions conscients de nosaltres, les fotos han passat a convertir-se en un garbuix audiovisual en espera de ser interpretat per una massa crítica.
L'autoretrat que apareix a zexe.net està associat sovint a moments de descans. Però no es pot dir que sigui una representació gaire abundant. Això potser es deu al fet que la proposta està tan centrada en un esforç col·lectiu que els apetits narcisistes es desganen. Molts d'aquests autoretrats es fan davant del mirall i procuren deixar ben palesa la presència de la tecnologia: el telèfon s'ensenya de manera anàloga a com ho fa el pintor quan es retrata amb el pinzell a la mà o el cineasta quan forma un rectangle amb els dits. Aquest gest és un germen cultural que ataca quan qui fa la fotografia es considera autor.
Altres autoretrats en solitud, els de la generació més jove, estan impregnats de la textura característica de la càmera web i els fotoblocs, exhibicionista i dramatitzada.

LLAR i MOBILIARI

D'una manera més o menys conscient, construïm l'interior de les nostres cases d'acord amb un ideal de llar. Per regla general, aquest ideal és fruit d'un encreuament entre la llar natal, les modes i les imatges que ens serveixen des dels mitjans de comunicació. Aquests models es propaguen en mitjans de premsa gràfica com ara les revistes d'interiorisme i decoració, i així mateix en els catàlegs d'Ikea, que marquen un patró estètic i objectual de confort per a generacions senceres.
Però l'exhibició massiva d'interiors de cases es produeix sobretot en la televisió, i molt especialment des que el *reality show* es va instal·lar en les graelles. Els *realities* que tenen lloc en cases de veritat (com ara *Supernanny*, per exemple) basen el 50% del seu atractiu en el despullament de la llar del veí. Perquè a través de l'exhibició d'un interior real es posen també al descobert els anhels i els desigs de les persones que els habiten i que els han configurat d'aquella manera concreta. És, doncs, una oportunitat d'or per a qualsevol que sigui aficionat al xafardeig.
A zexe.net n'hem vist cents, de llars. I tant la Pilar Cruz com jo mateixa vam concloure que a través del retrat preferent d'uns espais determinats, i de certs objectes i elements de mobiliari situats dins aquests espais, es revela la medul·la conceptual del missatge que cada col·lectiu vol expressar a zexe.net. Alerta, doncs: no estem analitzant aquí els interiors de les cases retratades, sinó allò que la foto pretén donar a entendre a partir de la fragmentació d'aquests interiors.
En el cas de les comunitats gitanes de Lleida i de Lleó, els interessos i els objectius dels seus components se centren a mostrar una certa opulència, potser per contrarestar la imatge de precarietat que des de

which individualities are drowned. The voice of zexe.net is a collective murmur that silences individuality. It's true that some figures stand out more than others. That impulse that drives them to show their faces is no more than our own fantasy, what is aroused in our imagination by this or that person, his or her appearance, the decoration of his or her house or what he or she wrote in that MMS. A pure exercise of tale-spinning.

SPORT

Until the Second World War, reporting was a genre associated exclusively with the press. When television began to sweep into our homes, reporting embraced the new medium.

As an audiovisual text, the mission of a report is to appear absolutely truthful. Nowadays, the audiovisual reporting format is undergoing a number of mutations. The interferences are the result of its cross-pollination with strategies proper to the documentary and, in the present day, reality television, such as hidden cameras or anonymous witnesses. But what essentially differentiates reporting from other audiovisual formats is, firstly, that it must be based on events observed by the chronicler, and secondly, that these events must be spontaneous, while in documentaries, for example, the events shown may seem authentic but could be fabricated.

Elvis, the coordinator of canal*CENTRAL, the chronicler of his own Saturday, reports on the combat between Berman "The Cobra" Sánchez versus Danilo Baca.

BEING ALONE AND RELAXING

I sit posting all the descriptors one by one, rescuing photos that have passed in front of my eyes at one moment or another. Writing in order for this to be printed in a catalogue, but with an attitude of doing it on-screen, as when I post a comment in a photolog. Posting inverts the hermeneutic arrow, because, from being (as they were) conscious representations of us, the photos have come to be an audiovisual jumble waiting to be interpreted by a critical mass.

The self-portraits that appear in zexe.net are very often associated with moments of relaxation. But it is not a very profuse representation. This may be because the proposal is so centred on a collective effort that narcissistic inclinations wither and die. Many of these self-portraits are taken looking into the mirror, revealing the presence of the technology, displaying the telephone, like the painter who portrays himself holding his brush or the filmmaker forming a rectangle with his fingers. This gesture is a cultural germ that attacks when the person taking the photo considers himself or herself to be an author.

Other self-portraits taken in solitude, those of the younger generation, are impregnated with that texture characteristic of webcams and photologs, exhibitionistic and dramatised.

HOME AND FURNITURE

In a more or less conscious fashion, we construct the interior of our houses on the basis of an ideal conception of a home. Normally, this ideal tends to be the fruit of a cross between the home where we were born and the trends and images served up to us by the communications media. These models are propagated in graphic media such as interior design and decoration magazines, not to mention Ikea catalogues, which mark an aesthetic and objectual pattern of comfort for entire generations.

But the massive exhibition of interiors of houses occurs mainly on television, and very particularly since the irruption of 'reality shows.' 'Realities' that take place in real homes (like *Supernanny*, for instance) base 50% of their attraction on revealing the inside of neighbours' homes. Because showing the real interiors also displays the longings and desires of the people who live in them and have created them. It is a golden opportunity for those who like sticking their noses into other people's affairs.

In zexe.net we have seen hundreds of homes, and both Pilar Cruz and myself conclude that preferential portraits of certain spaces, and certain objects and items of furniture located in them, reveal the conceptual core of the message that each collective wants to express in zexe.net. So we have to clearly understand that we are not perceiving the interiors of their houses but what with their photos they want to convey on the basis of the fragmentation of those interiors.

In the case of the gypsy communities of Lleida and León, their interests and goals are focussed on displaying a certain opulence, perhaps to counter the image of scarcity that has always been associated with this collective. Their urge to display a comfortable quality of life is evident. But what the *nicas* in Costa

sempre s'ha associat amb aquest col·lectiu. Resulta evident l'afany de demostrar una qualitat de vida acomodada. Els *nicas* establerts a Costa Rica, per contra, fan l'èmfasi precisament en episodis de precarietat, i fins i tot podríem dir que s'hi aprecia un cert rerefons de victimisme atribuïble a la seva condició d'emigrats.
Però els més curiosos són, probablement, els interiors que fotografien les prostitutes a Madrid. En aquest cas, el que intenten no és pròpiament configurar una imatge general de la casa, sinó més aviat fixar passatges molt específics d'allò que hi ha a dins: roba, complements, peluixos... o fins i tot els seus propis peus, arreglats i calçats amb unes sabates ben boniques. Anhels, doncs, que parlen d'una realització personal a través de la construcció de la pròpia imatge.

EDIFICI

Gairebé es podia sentir el xivarri. Motors que escopien fum a través de convertidors catalítics retocats en tallers casolans, desconcert de clàxons, alguns programats per tocar les notes de les melodies de moda o de les immortals de tota la vida (qualsevol cantarella és bona per empipar el conductor de davant), els renecs dels conductors i, a banda i banda de la calçada, les voreres en plena ebullició amb els crits dels venedors ambulants –«a pes, bonica, te'l venc a pes!», «té, mira quin regal més maco per a la dona, la sogra, la companya»–, silenciats per l'eixordadora cúmbia-reggaeton-grans-èxits-de-Mozart-i-Chopin que emetien els precaris sistemes de so dels venedors de discs (copiats, és clar, en ordinadors casolans). Mirant la foto, gairebé es podia sentir tot el magma de sons.
I el que s'hi veia resultava igualment aclaparador. Darrere d'una espessa teranyina de cables elèctrics hi havia colors i textos que s'estenien indiscriminadament al llarg de tots els eixos, posant a prova les limitacions de l'arquitectura (o diguem més aviat anarquitectura) com a espai publicitari.
Els edificis anunciaven tots els productes imaginables, i es convertien així en un veritable catàleg de ciment pintat. La imatge em va fer pensar que un recorregut per l'Eje Central o la Calzada de Tlalpan, a Mèxic, transforma necessàriament el viatger en lector i en reforça la vocació resignada de consumidor. El consum necessita el caos!
Com es pot descriure, tot això, en una, dues o tres paraules? I com es fa per trobar justament aquella foto entre els milers d'imatges de sitio*TAXI? Una foto que s'ha perdut en un mar d'arxius és quasi com si s'hagués esborrat.
Quan era petit, m'agradava perdre'm a les botigues departamentals. Explorava cada pis de l'edifici, i al cap de poc ja coneixia perfectament la distribució dels productes. Cada cosa, des d'una nevera fins a una agulla, hi tenia el seu lloc. Fou aleshores quan vaig aprendre que el consum necessita ordre. Ordre, caos. Dues cares de la mateixa moneda.
Descriure una cosa és una manera d'ordenar-la, de conservar-la. Però les maneres de fer-ho són diverses. Així, podem crear sistemes de classificació organitzats en categories a fi de capturar i catalogar l'enorme complexitat i fluïdesa que hi ha allà fora, en el rebombori del món. La humanitat s'hi ha estat trencant el cap durant segles, embrancada en l'intent d'aixecar una mena de botiga departamental del coneixement, de bastir un veritable palau en què cada fragment del saber quedi definitivament col·locat en la seva sala respectiva. En realitat, aquest esforç es pot comparar amb la construcció de castells de sorra a la vora del mar. Les onades del temps l'aniran ensorrant indefectiblement...
Una altra manera de descriure el món és permetre que els diccionaris i les taxonomies es converteixin en atributs dels diferents grups socials. El llenguatge, que al capdavall és el vehicle del coneixement, conforma un sistema adaptatiu complex la dinàmica del qual ve donada per grups distribuïts de persones que inventen i alineen col·lectivament un sistema de símbols compartits. L'evolució contínua dels noms de tot allò que hi ha al món és una successió d'acords després del caos... seguits, al seu torn, de noves caigudes en el desordre. És com si l'edifici del coneixement es construís i reconstruís per si sol a partir d'una massa viva que, en viure, anés creixent i formant parets, portes i finestres sempre movibles.
El llenguatge s'assembla més a un ésser viu que no pas a un edifici. I mentre que en un edifici hi ha plànols, maquetes, mides i erosió, en l'ésser viu hi ha creativitats que s'alineen i que generen.
A què treu cap, tot això? Doncs al fet que, en un principi, a zexe.net es va mirar de construir un diccionari de descriptors per tal de descriure tot allò que els participants anaven plasmant. Una estructura ben ordenada que dictava, de dalt a baix, els límits de les realitats transmeses des del telèfon mòbil. Aquesta eina va resultar d'allò més útil per buscar i trobar, però tremendament petita per entendre, conèixer o copsar les coses inesperades. Gràcies a aquest diccionari, tanmateix, vaig poder localitzar aquella foto de la meva ciutat, tan atrotinada però tan enyorada alhora. La vaig trobar emprant la interfície de cerca per descriptors

Rica do is precisely to accentuate scenes of scarcity, and we can even say that there is a certain backdrop of victimism owing to their condition of emigrants.
But the most curious scenes are the interiors photographed by the prostitutes in Madrid. They are not centred so much on creating a general image of their houses as on showing very specific views of what exists inside them: clothes, accessories, cuddly toys, or their own feet, all decked out in pretty shoes. Longings that speak of personal realisation through the construction of one's own image.

BUILDING

You could almost hear the din. Engines belching out smoke through catalytic converters tuned-up in home workshops, a cacophony of horns, some of them programmed to play the notes of the hit songs of the day or the immortal melodies of yesteryear (any ditty will do if it annoys the driver in front), the drivers' insults, and on the banks of the roaring steel river, the bustling sidewalks with the shouts of the stallholders: "C'mon now, get 'em while you can, a bargain at half the price!", "Here you go, a lovely gift for the wife, the mother-in-law, the girlfriend," all but drowned out by the deafening cumbia-reggaeton-Mozart-and-Chopin's-greatest-hits churned out by the rudimentary sound systems of the youths selling CDs burned in home computers. On seeing the photo, you could almost swear you were hearing it all.
And what you saw in it was no less overwhelming. Behind a spider's web of electrical cables there were colours and texts stretched indiscriminately along all the axes, testing the limits of the architecture (or, in this case, 'anarchitecture') as advertising space.
The buildings advertised all the products you could imagine, a veritable catalogue made up of painted cement.
The picture made me think that a journey along the Eje Central or the Calzada de Tlalpan in Mexico City necessarily turns travellers into readers and reinforces their submission to their destiny as consumers. Consumption needs chaos.
But how can we describe all of this with just one, two or three words? And how do we find precisely that photo among the thousands of pictures in sitio*TAXI? Because once a photo has been lost among a sea of archives, it's as if it had been erased.
When I was little I liked to lose myself in department stores. I would explore every floor of the building, and I soon got to know the distribution of the products. Each item, from a refrigerator to a needle, had its place. In that way I learned that consumption needs order. Order, chaos. Two sides of the same coin.
Describing a thing is a way of ordering it, of conserving it. But there are different ways of doing this. We can create classification systems, organised into categories, with the aim of capturing and cataloguing the enormous complexity and fluidity that exists out there, in the tumult of the world. Mankind has been wracking its brains for centuries in an attempt to erect something resembling a department store of knowledge, to erect a true palace in which each fragment of knowledge is definitively situated in its own respective room. In reality, this effort is comparable to building a sandcastle beside the sea. The waves of time will gradually, irremediably, wear it down.
Another way of describing the world is to allow dictionaries and taxonomies to emerge as attributes of the various social groups. Language, which, after all, is the vehicle of knowledge, is a complex adaptive system, whose dynamic is given by distributed groups of people who collectively invent and align a system of shared symbols. The continuous evolution of the names of things that exist in the world is a series of agreements in the wake of chaos, followed by new plunges into disorder. It is as if the building of knowledge erected and re-erected itself, from a living mass that, in living, grew and formed walls, doors and windows that are always movable.
Language is more similar to a living being than a building. And while in the building there are plans, models, measurements and erosion, in the living being there are creativities that align themselves and generate.
And just what point does all this serve? Well, at the beginning, an attempt was made in zexe.net to construct a dictionary of descriptors with the aim of describing everything that the participants were creating. A well-ordered structure that dictated, from top to bottom, the limits of the realities transmitted from the mobile phones. It proved to be useful for searching and finding, but terribly small for understanding, knowing or capturing the unexpected. But thanks to this dictionary I was able to find that photo of my run-down but sorely-missed city. I found it by using the descriptor search interface of sitio*TAXI, choosing from the

de sitio*TAXI, i escollint del diccionari de descriptors els mots *edifici*, *carrer* i *vehicle* com a filtre. Fet això, només em va caldre desenterrar-la entre les 55 imatges resultants que complien les mateixes condicions. Val a dir, però, que a partir de canal*MOTOBOY les coses canviaran força, a zexe.net. Ara els descriptors creixen com si sortissin de la terra, d'una manera gairebé orgànica. Cada participant s'encarrega de descriure les seves pròpies imatges, amb la llibertat de saber que no s'ha d'atenir a un conjunt preestablert de paraules. I encara que, fent-ho així, anomenar esdevé un acte individual, els lèxics personals convergeixen en un diccionari comú gràcies a la interacció constant entre els participants del projecte. D'aquesta manera, el conjunt de paraules resultant es converteix en alguna cosa més que una simple interfície de cerca de continguts. També representa un model lingüístic de la visió del món i l'experiència quotidiana del grup que el crea. A zexe.net els diccionaris ja estan creixent com les plantes. O potser com una mena d'anarquitectura...
*Text dedicat al tag **EDIFICI** per Eugenio Tisselli (programador de zexe.net)*

De CARRER a Perigo, Chuva i Acidente
Prop d'un 30% de les fotografies enviades a zexe.net tenen el carrer com a escenari. Els taxistes mexicans i les prostitutes són els que més han usat i abusat d'aquest descriptor amb relació als altres tags. Sí, categoritzant les fotografies manualment recordo haver clicat cents de cops sobre el descriptor **CARRER**. Sovint, aquestes imatges retrataven batusses acarnissades i accidents amb sang i fetge a dojo. No hi havia, tanmateix, un descriptor que fos adequat per marcar aquest tipus de trànsols.
La llista de 44 tags bandejava qualsevol concepte associat a l'impacte emocional i dividia els descriptors en 4 classes: Activitats, Éssers, Espais i Objectes. Un nou encreuament entre aquesta descripció antropològica de la realitat i la que han portat a terme els motoboys en etiquetar-la amb tags propis des de la seva experiència ha fet desaparèixer el tag **CARRER**. Si bé el concepte és omnipresent en la seva narrativa, ha estat substituït per altres, sobretot **Perigo**, **Chuva** i **Acidente**. Les vivències diàries dels motoboys al carrer se somatitzen en la delimitació dels perills més importants que els planteja l'exercici de viure.
No recordo haver vist pràcticament cap enviament amb sang en espais privats. La sang, per accident o per ritu, és al carrer.

PARC, PAISATGE i Paisagem
En quina mena de consens objectiu ens vam basar, la Pilar Cruz i jo, per descriure les fotografies? Val a dir que ens vam haver de reunir unes quantes vegades per posar en comú idees i conflictes que anaven sorgint durant el procés de descripció. El tag **PAISATGE** ens havia estat proposat per designar qualsevol acció que tingués lloc enmig de la natura, a l'aire lliure. Però la línia divisòria entre aquest tag i el descriptor **PARC** –i encara més si la foto era d'enfocament curt– resultava confusa.
A la mercè del nostre enteniment quedava la decisió de com descriure aquella fotografia en què només es veia un tros de gespa verda. Parc o paisatge? Una altra de les qüestions que calia estudiar era si convenia o no esquivar la lògica de la continuïtat (vegeu **ANCIÀ**, pàg. 35).
Però a banda d'aquestes qüestions, **PAISATGE** en plantejava una altra de molt més transcendent. En desenes de fotografies i vídeos es detectava una voluntat clara de retratar l'entorn, un entorn que ben poques vegades era natural. **PAISATGE** va ser un tag que les seves implementadores vam discutir *a posteriori* per escatir si parlàvem de natura o més aviat de paisatgisme.
Els motoboys conceben el tag **Paisagem** com una mena de composició paisatgística: les seves càmeres congelen palaus de justícia, àmplies places i avingudes, avions impressionants o l'*skyline* de les barraques. Anant encara més enllà, han connectat el terme amb el repertori turístic i fan servir el tag **Paisagem** per identificar les fotografies que ells o els seus familiars es fan al costat de tal o tal altre monument. Aquesta voluntat de retratar i les seves relectures subsegüents ens fan pensar en allò que Wim Wenders explica entorn del concepte d'*Einstellung*, referit a la contraimatge o l'efecte pel qual cada foto reflecteix l'actitud del seu autor.

De TREBALL a Corredor
L'experiència confirma que quan s'ofereix a un col·lectiu l'oportunitat d'expressar-se públicament, així, d'entrada, no sap què dir, si bé de mica en mica va trobant una narrativa coral. Des dels taxistes mexicans fins als *nicas* de San José de Costa Rica, tots coincideixen a mostrar en un primer moment el seu entorn humà i els moments familiars d'esbarjo i diversió, i al cap d'un temps ja comencen a pronunciar-se sobre la problemàtica específica del col·lectiu, sobretot pel que fa a l'exercici de la seva professió (vegeu **FAMÍLIA**, pàg. 36).

descriptor dictionary the words “building”, “street” and “vehicle” as filters. I only had to dig it up from among the 55 pictures produced by these parameters.
But after canal*MOTOBOY, things will be different in zexe.net. Now the descriptors grow out of the earth, organically. Each participant describes his or her own images, with the freedom of not having to adhere to a pre-established collection of words. And even though, in this way, naming becomes an individual act, the personal lexicons converge in a common dictionary thanks to the constant interaction between the participants in the project. Consequently, the resulting collection of words becomes something more than a simple content search interface. It also proves to be a linguistic model of the vision of the world and the everyday experience of the group that creates it. In zexe.net the dictionaries are already growing like plants. Or, perhaps, like anarchitecture...
*Text dedicated to the tag **BUILDING** by Eugenio Tisselli (programmer of zexe.net)*

From STREET to Danger, Rain and Accident
Around 30% of the photos sent to zexe.net are taken in the street. The Mexican taxi drivers and the prostitutes are the people who most use this descriptor in comparison with the other tags. Yes, categorising the photos manually, I remember clicking on this descriptor hundreds of times. Often these photos showed bloody fights and gory accidents. But there was no descriptor to mark these circumstances.
The list of 44 tags discarded all concepts associated with emotional impact and divided the 44 descriptors into 4 classes: Activities, Beings, Spaces and Objects. A new crossing between this anthropological description of reality and that made by the *motoboys* labelling with their own tags from their own experience has abolished the tag **STREET**. Although it is omnipresent in their narrative, it has been replaced by others, especially **Danger**, **Rain** and **Accident**. Their daily experience with the street is somatised in the delineation of the principal hazards they face in the exercise of living.
I hardly remember having seen any post with blood in private spaces. Blood, whether caused by an accident or a rite, is always in the street.

PARK, LANDSCAPE and Landscape
What kind of objective consensus do Pilar Cruz and I work on to describe the photos? We had to meet several times to share and discuss the ideas and conflicts that emerged during the description process. The tag **LANDSCAPE** had been suggested to us for designating any action carried out in the midst of nature, in the open air, but the dividing line between this tag and **PARK** was confused, especially if the photo was short-focussed.
How to describe photos that showed only a patch of grass was left to our own interpretation: Park or Landscape? Another question was whether or not to elude the logic of continuity (see **OLD MAN**, p. 35.)
But apart from these, **LANDSCAPE** posed another, bigger question. Dozens of photos and videos indicated an intention to portray the surroundings, which tended not to be mainly natural. **LANDSCAPE** was a tag that was later discussed by us, its implementers, in terms of whether we were talking about nature or landscape portrayal.
The *motoboys* understand the tag **Landscape** as an urban landscape. Their cameras capture law courts, broad squares and avenues, dazzling aeroplanes or the skyline of the *favelas*. And going even further, they have connected the term with the repertoire of tourism, and use this tag to label the snapshots that they themselves or their families take beside one monument or another. This desire to portray and its subsequent re-readings are reminiscent of what Wim Wenders said about the concept of *Einstellung*, referring to the counter-image or the effect of each photo reflecting the attitude of the person who took it.

From WORK to Corridor
Experience has shown that when a collective is suddenly offered the chance to express itself publicly, at first its members don’t know what to say, but they gradually begin to find their choral narrative. From the taxi drivers of Mexico City to the *nicas* in San José de Costa Rica, they all coincide in initially focussing on their human surroundings and their moments of relaxation and fun with the family, and later on they begin to deal with the issues they face, especially in regard to the exercise of their profession (see **FAMILY**, p. 36.)
The tag **Corridor** is used by the *motoboys* to group together their complaints about one of the concerns that

Sota el tag **Corredor**, els motoboys agrupen les reivindicacions associades a una de les preocupacions que més els afecten en el vessant laboral. En l'actualitat, els missatgers transiten a tota velocitat pels espais buits que deixen els cotxes, cosa que provoca desenes d'accidents cada dia. Per això, reclamen un corredor exclusiu per a ells, és a dir, una mena de passadís estret a la calçada específicament destinat a permetre el seu pas. Els dos únics corredors existents per ara no serveixen per agilitar els embussos i tampoc no garanteixen una salvaguarda acceptable de la integritat física dels membres d'aquest col·lectiu. Els motoboys, així doncs, amenacen de convocar una vaga que consistiria a deixar de transitar durant tot un dia pels dos corredors actuals. Aquesta acció coordinada donaria lloc a un caos circulatori sense precedents.

SALUT

La invitació a participar a canal*INVISIBLE, el que van conformar les prostitutes, té una relació estreta amb la prevenció sanitària. L'associació Hetaira de Madrid, creada per lluitar contra l'estigma social i la criminalització de la prostitució, es va oferir a introduir un petit anunci al butlletí que reparteix juntament amb preservatius als camps rasos i als parcs en què solen treballar aquestes dones. zexe.net va parasitar aquesta xarxa de difusió i es va propagar (mai millor dit!) de manera viral.

ASSOCIACIÓ

Amb el tag **ASSOCIACIÓ** classifiquem tota mena d'espais que tinguin fins associatius, per bé que en el context de zexe.net l'etiqueta es va aplicar principalment a les diverses seus en què es van celebrar les assemblees i les reunions de cada canal. Els punts de trobada escollits van ser el Centro Cultural de España en México, el Centre d'Art La Panera de Lleida, La Casa Encendida de Madrid, el Museo de Arte Contemporáneo de Castilla y León, el Centre d'Art Santa Mònica de Barcelona y el Centro Cultural São Paulo. Resulta prou evident que la plataforma executiva que ha permès desenvolupar els canals ens ha estat servida per l'àmbit de l'art i la cultura. L'Antoni, com a artista que és, desvia aquestes invitacions a un territori social ubicat a Internet per mitjà de la telefonia mòbil.

L'Associació entesa com a espai és, sense cap mena de dubte, el catalitzador, la matriu de tot el material general a zexe.net. El paper d'aquest punt de trobada és referencial no només perquè els emissors hi adquireixen consciència d'estar fent un treball en equip, sinó també perquè s'hi prenen decisions importants que afecten directament l'estructura narrativa de zexe.net.

Dins el desenvolupament estructural del projecte, algunes fites –com ara el consens sobre les *palavras chave* a canal*MOTOBOY– s'assoleixen i es materialitzen necessàriament a través de l'intercanvi cara a cara que té lloc en l'Associació. *Palavras chave* és l'expressió que fan servir els motoboys per referir-se als tags amb què descriuen els seus enviaments. Vegem-ne un exemple: originalment, alguns motoboys feien servir **Entrevista** en comptes del descriptor **Fala**, que determina tots els enviaments en els quals es mostreja o enregistra una conversa. Finalment, però, en les reunions setmanals que celebra aquest col·lectiu s'ha acordat, per consens assembleari, abandonar l'ús d'**Entrevista** i substituir aquest concepte per **Fala**, que és una paraula més curta i més fàcil d'escriure.

BAR i RESTAURANT

Rememora Buñuel en la seva autobiografia: «Jo hi he passat hores delicioses, als bars. El bar és per a mi un lloc de meditació i de recolliment sense el qual la vida resulta inconcebible. Un costum antic, enrobustit amb els anys. Com feia sant Simeó Estilita, que des del capdamunt de la seva columna parlava amb el seu Déu invisible, també jo, als bars, hi he passat llargues hores de somni, parlant rarament amb el cambrer i gairebé sempre amb mi mateix, envaït per seguicis d'imatges si l'una sorprenent, l'altra encara més. Ara que ja tinc tants anys com el segle, amb prou feines surto de casa. Però a l'hora sagrada de l'aperitiu, sol a la cambra en què guardo les meves ampolles, m'agrada recordar els bars que un dia vaig estimar.»

Recorro tot sovint a aquestes paraules de l'aragonès, perquè, com ell, jo també estimo els bars, escenaris quotidians de la meva vida i, alhora, refugis en què he passat moments delirants.

Els bars i els restaurants són espais indestriablement lligats al tag **LLEURE**. Encara que tots els col·lectius han deixat testimoni del seu pas per aquests establiments, els que més moments han gastat a les tavernes són, sense discussió, els gitanos.

Perquè el col·lectiu capdavanter en l'ús del tag **RESTAURANT** és el dels emissors amb discapacitats físiques. Comparats amb la resta dels col·lectius, són els que més fotografies i enregistraments han realitzat en restaurants, circumstància que parla per si sola de l'elevada capacitat adquisitiva dels emissors de Barcelona amb relació als taxistes, els gitanos, les prostitutes i els motoboys. (Tanmateix, cal destacar que

most affect them in their work. At present, the couriers speed through the gaps between cars, which causes dozens of accidents every day. For this reason, they are demanding a corridor, a specific narrow passage for their use. Only two corridors exist for the moment, and they are not capable of freeing the traffic jams or providing the couriers with significant physical protection. The *motoboys* are threatening to call a strike consisting in not using the two existing corridors for one day: this unanimous action would trigger off total chaos in the city's traffic.

HEALTH

The invitation to participate in the canal*INVISIBLE, made up of the prostitutes, is closely related to healthcare. The Madrid-based Hetaira association, which battles against the social stigma and criminalisation of prostitution, agreed to insert a small announcement in the newsletter it distributes along with condoms in the parks and the areas of waste land where these women work. zexe.net parasitised this diffusion network and spread like a virus (never so aptly put).

ASSOCIATION

With the **ASSOCIATION** tag we classify all kinds of places that have associative purposes, although, in the context of zexe.net, the label was applied mainly to the various places where the assemblies and meetings of each channel were held. These meeting points were the Spanish Cultural Centre in Mexico City, the Panera Art Centre in Lleida, the Casa Encendida in Madrid, the Contemporary Art Museum of Castile and León, the Santa Mònica Art Centre in Barcelona and the São Paulo Cultural Centre. It is obvious that the executive platform for developing the channels is provided by the sphere of art and culture. Antoni, as an artist, diverts those invitations to a social territory in Internet via mobile telephony.

Without a doubt, the Association as a space is the catalyser, the matrix of what is generated in zexe.net. The role of this meeting place is referential, not only because the senders become aware here that they are working in a team, but also because it is the space where important decisions are taken that directly affect the narrative structure of zexe.net.

Landmarks within the structural development of the project, such as the consensus on the *key words* in canal*MOTOBOY, necessarily occur in the face-to-face exchanges that take place in the Association. *Key words* is the term used by the *motoboys* to refer to the tags with which they describe their posts. An example: **Talk**, which determines all posts that show or record a conversation, was originally named **Interview** by some *motoboys*. Finally, in the weekly meetings that this group holds, it was decided by assembly consensus to drop **Interview** in favour of **Talk**, being shorter and easier to write.

BAR and RESTAURANT

In his autobiography, Luis Buñuel recalled: "I've spent many delightful hours in bars. For me a bar is a place of meditation and quiet, without which life is inconceivable. An ancient custom that has been fortified over the years. Just as St. Simeon Stylites, who spoke to his invisible God from the top of his pillar, I, in the bars, have spent long spells daydreaming, rarely speaking to the waiter and almost always to myself, invaded by processions of startling images. Now, with as many years as the century on my shoulders, I hardly ever leave home. But at the sacred hour of the aperitif, alone in the little room where I keep my bottles, I like to remember the bars I loved."

I often go back to these words of the Aragonese master because, like him, I also love bars, everyday settings of my life, refuges where I have spent ecstatic moments.

Bars and restaurants are places indivisibly bound to the **LEISURE** tag. Although all of the collectives have left testimony of their visits to these places, it is the gypsies who have spent most moments in taverns and bars.

The collective that most uses the **RESTAURANT** tag are people with physical disabilities. In comparison with the other groups, they have taken more photos and made more recordings in restaurants, which testifies to the higher economic level of the Barcelona senders in relation to the taxi drivers, the gypsies, the prostitutes and the *motoboys*. (We should note, however, that the most frequently used tags in the Spaces category in

a canal*ACCESSIBLE els tags més recurrents de la categoria Espais són **CARRER** i **COMERÇ**. Això es deu al fet que la feina d'aquest col·lectiu tenia com a objectiu específic el de fotografiar els obstacles amb què topava la seva cadira de rodes.)
El ventall d'espais de lleure accessibles per a persones amb discapacitats físiques es redueix considerablement a causa de la seva mobilitat problemàtica. L'entrada a locals d'oci nocturns, des de discoteques i pubs fins als caus més infectes, no està prevista per als membres d'aquest col·lectiu, que sovint acaben freqüentant negocis adaptats als seus condicionaments. Recordo els saraus i els tiberis que s'organitzaven cada dos per tres amb els emissors de Barcelona...

TRANSPORT
És hora de parlar d'altres tags o descriptors que fem servir per ordenar tot el banc d'arxius d'àudio i foto. Fins ara no ens hi havíem referit perquè es van dissenyar i aplicar exclusivament per a un sol col·lectiu. Aquests tags, 7 en total –**VORERES**, **ESCALES**, **GRAONS**, **INCÍVICS**, **NO FUNCIONA**, **WC** i **TRANSPORT**–, es van englobar sota la categoria Barreres.
Aquesta categoria es va implementar específicament per a canal*ACCESSIBLE, i responia a la voluntat de recopilar dades empíriques sobre els punts de fricció entre el col·lectiu de persones amb limitacions motrius i la societat en el vessant urbanístic, però també pel que fa a sensibilitat ciutadana i institucional. Els seus enviaments són fruit d'un frec a frec amb els carrers de Barcelona (vegeu **MOBILITAT**, pàg. 46).
En l'apartat de mitjans de transport, el més criticat va ser el metro per la manca d'ascensor i de rampes a les parades. Les parades pròpiament dites apareixen retratades amb rancúnia, a manera de boques brutes amb escales infinitament llargues que baixen fins a la negror del subsòl.

FEMENÍ
És lògic que, en el procés de revisió i descripció de totes les fotografies que els emissors han anat enviant a zexe.net, unes persones adquireixin més protagonisme que altres. Al final, acabes desenvolupant un cert afecte (i també, per què no, rebuig) envers alguns d'aquests personatges. La Soraya de la comunitat gitana de Lleida, rossa i preciosa, és per mi la noia zexe.net, i la dona que els altres han retratat més vegades en tots els canals.
La manera en què la Soraya conjuga una feminitat imposada pel *güei of laif* gitano amb un entusiasme visible per tot allò que s'ofereix fora d'aquest univers va ser, potser, allò que li va crear problemes a l'hora d'emetre a canal*GITANO. Els patriarques consideraven massa desenfadades (massa vívides, en realitat) les cròniques de la vida d'una jove gitana que la Soraya desgranava amb el mòbil a partir del seu dia a dia. La comunitat li va retirar el mòbil i li va censurar el canal, però la mare de la mossa es va encarar amb els patriarques per ella i, després d'algun estira-i-arronsa, la pintadíssima Soraya, recoberta de brillant bijuteria, va recuperar el llapis amb el qual dibuixava i escrivia la seva quotidianitat.
Em deia l'Antoni que no fa gaire es va trobar amb la seva mare pel carrer i que la Soraya s'ha mudat de casa i ja no viu a Lleida.

MASCULÍ
El fantasma escòpic. Quan el subjecte existeix amb relació a una mirada imaginària, la que es presumeix a l'altre. Totes les emissores de canal*INVISIBLE eren transsexuals. Homes convertits en dones fetes segons el gust de l'home, amb roba sexy, llavis gruixuts i bones tetes. Fantasies construïdes, productes de la relació envitricollada entre mirada, autor i espectador en perspectiva lacaniana.

D'INFANTIL a Minha vida
En la categorització ultrapersonal del seu propi entorn, els motoboys han trobat un encaix lèxic ben curiós per als nens: **Minha vida**. Ronaldo, el *motoqueiro* que és la medul·la espinal de canal*MOTOBOY, va començar a descriure les fotos de la seva filla amb l'expressió **Minha vida**, i ben aviat altres motoboys van anar adoptant aquest mateix tag per qualificar les fotos dels seus menuts. Vet aquí un cas preciós que ens permet estudiar de primera mà els encreuaments que es produeixen en el lèxic entre dues descripcions de la realitat: l'antropològica que va dictar la llista dels 44 descriptors, i l'íntima que en aquests moments porten a terme els motoboys. Allà on no pot arribar l'antropologia, hi ha **Minha vida**.

JOVE
Quan era jove es va fer orientar per un desconegut al Marroc de principis dels vuitanta. No les tenia totes a Berna quan, el 1978, va haver de pujar a aquella balconada. Es va sorprendre en veure's rodejat de cop i

the canal*ACCESSIBLE are **STREET** and **TRADE**. This responds to the fact that this group's work consisted in the particular commission of photographing the obstacles they came up against with their wheelchairs.) The range of leisure places for people with physical disabilities is considerably reduced by their mobility problems. Entry into night-time entertainment venues, from smart discotheques or music bars to the dingiest of dives, is not foreseen for these people, who end up frequenting establishments that are adapted to their conditions. I remember the fun sessions we used to have all the time with the Barcelona senders…

TRANSPORT
Now it's time to talk about other tags or descriptors we use to order all the audio and photo file bank. We haven't talked about them till now because they were designed and applied exclusively for a single group. There were seven of them in total – **PAVEMENTS**, **STAIRWAYS**, **STEPS**, **INCONSIDERATE CHARACTERS**, **OUT OF ORDER**, **WC** and **TRANSPORT** – and they were grouped under the category of Barriers.
This category was implemented specifically for canal*ACCESSIBLE, and it responded to an intention to obtain empirical data on the points of friction encountered by people with mobility problems, not only in the field of town planning but also in regard to the sensibility of other citizens and the institutions. Their posts portray the daily battle with the streets of Barcelona (see **MOBILITY**, p. 46.)
As for the means of transport, the most criticised was the underground railway for the shortage of lifts and ramps at the stations, which are rancorously photographed as dirty openings with endless stairways that descend into the black depths of the subsoil.

FEMININE
It is logical that, in the process of reviewing and describing all the photos that our collaborators have sent to zexe.net, some people become more prominent than others. You develop a certain affection (and also, naturally enough, a dislike) for some of them. For me, the lovely blonde Soraya, of the gypsy community of Lleida, is Miss zexe.net. Soraya is the female most portrayed by the rest in all the channels.
Her way of combining a femininity imposed by the gypsy way of life with a visible enthusiasm for what she finds outside of it perhaps created problems for her in sending items to canal*GITANO. The patriarchs considered too uninhibited (too vivid, in truth) the chronicles of the everyday life of a young gypsy woman that Soraya related with her mobile phone. The community took her phone away and censured her channel, but her mother stood up for her against the patriarchs and, after a number of arguments, Soraya, all made up and bedecked in pretty dress jewellery, recovered the instrument she used to draw and write her day-to-day experiences.
Antoni told me that he recently met her mother in the street, and that Soraya has moved away and no longer lives in Lleida.

MASCULINE
The scopic phantasm: when the subject exists in relationship with an imaginary gaze, one that is presumed of the other. All the senders of canal*INVISIBLE were transsexuals: men turned into women made to the taste of men, with sexy clothes, thick lips and shapely tits. Artificially constructed fantasies, products of the tangled relationship between gaze, author and viewer in Lacanian perspective.

From CHILDREN to "Minha vida"
In the ultra-personal categorisation of their own surroundings, the *motoboys* have found a curious term for children: **Minha vida** (literally, "my life," my treasure). Ronaldo, the *motoqueiro* who is the backbone of the canal*MOTOBOY, began to describe the photos of his little daughter as **Minha vida**, and other *motoboys* have adopted this same tag for the photos of their own little ones. This is a charming case that shows us the crossovers that occur in the lexicon between two descriptions of reality: the anthropological one that dictated the list of the 44 descriptors, and the intimate one currently being developed by the *motoboys*. And where anthropology fails to reach is **Minha vida**.

YOUNGSTER
When he was young he was guided by an unknown man in the Morocco of the early 1980s. He felt certain doubts in Bern, in 1978, standing on that balcony. He was surprised to find himself suddenly surrounded by

volta per un exèrcit sencer de coloms a la plaça de San Marco de Venècia, aquella tardor del 1985.
Va fer una travessia molt plaent amb en Pedro a Venècia, a bord d'una gòndola, el 1985. Va deixar passar les hores xerrant animadament sobre qüestions banals amb aquelles amigues de cabells arrissats que va conèixer a San Francisco, el 1979. Va posar amb aire resignat davant de les fonts de La Granja de Segòvia el 1982. Va sentir picor a la pell per les marques del sol en aquell vaixell que els duia a Eivissa, el 1986. Va decidir pentinar-se amb tupè aquella tarda en què va anar al Circ Màxim, el 1986, malgrat que feia una bona ventada. Es va empipar quan l'Álex va perdre la guia de viatges davant de la catedral de Basili el Benaurat de Moscou, el 1987. Entre les piràmides de Luxor, el 1988, les mans i les ungles li van quedar arrebossades de pols.
En Josep va en cadira de rodes des de jove.

ADULT
Avui dia, la legislació i, per extensió, els bancs i les caixes d'estalvis consideren que un individu és jove fins a l'edat de 25 anys. A partir d'aquest moment s'ingressa en l'adultesa, i posteriorment es passa a engruixir el contingent de població que encaixa dins la categoria de tercera edat. En realitat, aquesta estratificació respon a uns *targets* de mercat contextuals, és a dir, que es distribueixen d'una o altra manera segons els comportaments de consum del context social.
Els trets que des del punt de vista de l'antropologia social es prenen en consideració en un individu a l'hora de mesurar-ne la joventut o l'adultesa són el grau d'independència econòmica, la capacitat estimada de crear un nucli familiar estable i les formes d'oci escollides.
Per la Pilar, la meva companya en les tasques de descripció, els motoboys són tots adults. Aquest col·lectiu porta un estil de vida rotundament adult, tot i que en altres entorns socials, com ara el gitano, amb la seva mateixa edat els hauríem qualificat de joves. Els motoboys són independents, exerceixen una ocupació de risc, sustenten un nucli familiar i –factor que resulta definitiu– conreen unes formes d'oci no gens individualistes, sinó lligades a la seva xarxa familiar.

ANCIÀ
L'ancià és avi, també? El vell carrega tot el pes de la tradició i encarna la història vivent d'una família. Semànticament, l'ancià porta el concepte *família* lligat al llom, com una alforja. Aquest argument es refereix a un dels conflictes que se'ns van plantejar a l'hora de descriure les fotografies dels emissors: la descripció en continuïtat.
Sovint ens havíem d'enfrontar amb sèries de fotos de reunions familiars a les quals assistien, com a convidats d'honor, els avis del llinatge. Normalment etiquetàvem aquestes fotografies amb els tags **FAMÍLIA** i **ANCIÀ** (entre altres elements que hi apareixien retratats). Però a continuació solia haver-hi força sovint un retrat en solitari del iaio, un primer pla de l'ancià en la seva plenitud i maduresa. Era un ancià... o un avi? Calia aplicar-li també el tag **FAMÍLIA**, pel sol fet de conèixer el context en què s'havia fet la fotografia? Havíem d'interpretar la fotografia com un registre aïllat, o bé en fricció amb el torrent gràfic del qual emergia? Aquest exercici d'entomologia, enquadrat en una amalgama gràfica tan emocional com la de zexe.net, resultava extraordinàriament dur. Patíem un efecte Kuleixov galopant! Finalment, vam prendre la decisió de descriure les fotografies d'una manera unitària.

De FAMÍLIA a Família
Amb el tag **FAMÍLIA** també vam haver d'etiquetar totes les fotografies, abundantíssimes, de casoris, convits i celebracions familiars. Ara bé: són també **FAMÍLIA** els vestits de núvia que les prostitutes fotografien des de l'altra banda de l'aparador? El gest de fotografiar-los, porta implícit el concepte de família com a desig? **Família** és un mot que ha adquirit unes proporcions respectables dins l'eixam de tags que pobla canal*MOTOBOY. En aquest canal, l'ús de cada paraula es jerarquitza segons la seva dimensió. Així, en termes de magnitud **Família** està al mateix nivell o per sota d'etiquetes com **Trabalho**, **Trânsito**, **Motos** o **Corredo**r, directament associades a l'exercici de l'activitat professional d'aquest col·lectiu. Em fa la impressió que els motoboys tenen una sensació major de control del raig expressiu del seu canal, i això té a veure justament amb l'exercici d'autodescripció dels seus enviaments (és a dir, d'etiquetar la seva realitat). Els motoboys, i només ells, han decidit dedicar un 50% dels seus enviaments, pel cap baix, a un seguit de problemàtiques i qüestions específicament vinculades al dur treball que fan a diari, per davant del dibuix del seu entorn immediat. En això, s'han desmarcat dels altres col·lectius.

hordes of pigeons in St Mark's Square in Venice in that autumn of 1985.
He took a very enjoyable ride in a gondola with Pedro in Venice in 1985. He whiled away the hours talking excitedly about the most banal things with those curly-haired girls in San Francisco in 1979. He posed with resignation in front of the fountains of La Granja in Segovia in 1982. He felt the sun burning his skin in that boat sailing to Ibiza in 1986. He decided to comb his hair into a quiff that afternoon when he went to the Circus Maximus in 1986, even though it was windy. He got angry with Álex when he lost the guidebook in front of St Basil's Cathedral in Moscow, in 1987. Among the pyramids of Luxor, in 1988, his hands and fingernails filled with dust.
Josep has been in a wheelchair since he was young.

ADULT
Nowadays, the legislation and, by extension, the banks consider that a person is young until the age of 25. Then he or she passes into the stage of adulthood, and later on adds to the body of population classified as senior citizens. In reality, this stratification responds to a series of contextual target groups of the market, that is, they show one distribution or another depending on the consumption patterns of the social context.
The traits that social anthropology takes into account in an individual to measure his or her youth or adultness are observed in the degree of economic independence, estimated capacity to create a stable family nucleus and types of leisure activities.
For Pilar, my colleague in the description task, the *motoboys* are all adults. This group displays a firmly adult lifestyle, despite the fact that at their same age in other social contexts, like the gypsy communities, we would have called them youngsters. The *motoboys* are independent, they perform a hazardous occupation, they support a family unit, and – the decisive element – their leisure is not individualistic, it is tied to their family network.

OLD PERSON
Is the old person also a grandparent? The old person bears the burden of tradition, he or she is the living history of a family. Semantically, the old person carries the concept of 'family' strapped to his or her back. This argument refers to one of the conflicts we encountered when describing the senders' photos: description in continuity.
We were often faced with series of photos about family meetings at which the grandparents of the saga appeared as guests of honour. We tagged these photos as **FAMILY** and **OLD PERSON** (among other elements that appeared in the photo). But then there would very often be a lone portrait of the grandparent, a close-up of the old person in the plenitude of maturity. Was he or she now an old person or a grandparent? Could we also apply the tag of **FAMILY**, knowing the context in which the photo had been taken? Would we interpret the photo as an isolated register or in friction with the graphic torrent from which it emerged?
This exercise in entomology, in a graphic amalgam as emotional as those of zexe.net, became an arduous task. We were suffering a full-blown Kulechov effect. Finally we agreed to describe the photos in a unitary manner.

From FAMILY to Family
Within **FAMILY** we had to tag the countless photos of weddings, get-togethers and other family celebrations. But can we also classify as **FAMILY** the brides' dresses that the prostitutes photographed from the other side of the shop window? Does their act of photographing them carry within itself the concept of family as a wish? **Family** is a word that has taken on considerable volume in the cloud of tags of canal*MOTOBOY. The use of each word is hierarchised in this channel in accordance with their size. And so, **Family** is matched or surpassed by the words **Work, Travel, Motorbikes** or **Corridor**, labels associated directly with the performance of the *motoboys*' occupation. I have the impression that the *motoboys* have a greater sensation of control of the expressive outpouring of their channel, and that has to do precisely with the exercise in self-description of their posts, of labelling their reality. And they, and only they, have decided to dedicate at least 50% of their posts to problems and issues linked to the hard work they do every day, in preference to portraying their immediate surroundings. In this they have differentiated themselves from the rest.

COMPANYS

CRÒNICA DE SOLIDARITAT... EL PROPPASSAT 13 D'ABRIL A LES 13.00 H VA SER DETINGUT PER POLICIES JUDICIALS DEL DISTRICTE EL SR. RAÚL LEDEZMA HUERTA, TAXISTA AFILIAT AL GRUP DELS «PANTERES». LA SEVA DETENCIÓ ES VA PRODUIR PERQUÈ SE SOSPITAVA QUE HAVIA PARTICIPAT EN L'ASSALT AL TITULAR D'UN COMPTE BANCARI, JA QUE EN ELS FETS HAVIA INTERVINGUT UN TAXI [...] AMB LES MATEIXES CARACTERÍSTIQUES QUE EL QUE CONDUÏA EL SR. LEDEZMA. AL CAP D'UNES QUANTES HORES, EL VAN ENVIAR A LA FISCALIA DESCONCENTRADA DE TLÁHUAC, AGÈNCIA 28 DE L'MP. AFORTUNADAMENT, LI VAN PERMETRE FER UNA TRUCADA TELEFÒNICA QUE LI VA SERVIR PER COMUNICAR-SE AMB L'OFICINA DELS «PANTERES» I INFORMAR-LOS DEL PROBLEMA. IMMEDIATAMENT ES VA FORMAR UNA CARAVANA DE 50 UNITATS, ELS CONDUCTORS DE LES QUALS ES VAN PRESENTAR DAVANT DE LES AUTORITATS COMPETENTS A FI I EFECTE D'INVESTIGAR EL FET. AIXÍ QUE LA CARAVANA VA ARRIBAR A TLÁHUAC, ES VA CONSTITUIR UNA COMISSIÓ DE 3 REPRESENTANTS DELS «PANTERES» QUE VAN SOL·LICITAR AL MINISTERI PÚBLIC UN INFORME COMPLET DEL SUCCÉS. ALLÀ ELS VAN COMUNICAR QUE EL FUNCIONARI S'HAVIA ABSENTAT [...], I AIXÒ VA FER QUE DURANT EL TEMPS QUE L'HOME VA TRIGAR A TORNAR ANÉS CREIXENT CADA VEGADA MÉS EL NOMBRE DE TAXIS (MÉS DE 300 EN TOTAL) QUE CIRCULAVEN CAP A TLÁHUAC PER DONAR SUPORT AL COMPANY DETINGUT. PELS VOLTS DE LES 22.00 H, FINALMENT, L'MP ASSIGNAT VA INFORMAR LA COMISSIÓ DE «PANTERES» QUE LES INVESTIGACIONS DE RIGOR ES FARIEN DE SEGUIDA. LA CONCENTRACIÓ DE TAXIS VA ARRIBAR A APLEGAR MÉS DE 400 UNITATS QUE CIRCULAVEN TOTES PER L'AVINGUDA TLÁHUAC, COSA QUE VA PROVOCAR GRANS EMBUSSOS EN ELS DOS SENTITS DE LA VIA. EN AQUESTA MENA DE FETS, TOTS HI PERDEM: EL COMPANY DETINGUT, PER HAVER PATIT UNA MALA EXPERIÈNCIA; LES AUTORITATS, PER EXPERIMENTAR EN CARN PRÒPIA LA PRESSIÓ (POLÍTICA?) QUE IMPLICA ENFRONTAR-SE AMB UN GRUP BEN ORGANITZAT; ELS TAXISTES QUE VAN DONAR SUPORT AL COMPANY, PER HAVER DEIXAT DE TREBALLAR DURANT UNES QUANTES HORES; I ELS USUARIS DEL TRANSPORT, PER HAVER TRIGAT MÉS TEMPS QUE DE COSTUM A ARRIBAR A LA SEVA DESTINACIÓ (ELS «PANTERES» DEMANEN DISCULPES PEL TRASBALS OCASIONAT). SÓN MOLTES MOLÈSTIES PER A TOTHOM; PERSONALMENT, PERÒ, CREC QUE HAN VALGUT LA PENA, CONSIDERANT QUE, AL FINAL, EL SR. RAÚL LEDEZMA HUERTA VA SER POSAT EN LLIBERTAT, JA QUE EN VAN PODER PROVAR LA INNOCÈNCIA SENSE QUE CALGUÉS NI TAN SOLS LA INTERVENCIÓ DIRECTA D'UN ADVOCAT. EN TOTAL, VA PASSAR 48 HORES DETINGUT. QUÈ LI HAURIA PASSAT SI NO HAGUÉS TINGUT EL SUPORT DELS SEUS **COMPANYS**?

De SERVEI a Bombeiros

«Pel que fa al tag **SERVEI**... bé, el servei no és un concepte que hagi aparegut gaire. En tot cas, jo l'he aplicat força a São Paulo, per la quantitat d'accidents que hi ha i perquè hi surten bastants policies i personal sanitari. A Barcelona el que he trobat són cambrers i dependents, ja que els assequibles fotografiaven sobretot botigues i molts sopars en restaurants... Et serveix?» – Paraules de la Pilar quan li consulto el tema del descriptor **SERVEI**.

M'he parat a aplicar sobre allò que hem categoritzat com a **SERVEI** una nova classificació que obriria un altre camp d'etiquetes: policies i seguretat (92 enviaments), venedors ambulants (47), botiguers (34), cambrers (32), transportistes (22), cuiners (17), operaris de neteja (12), operaris d'obres públiques (12), administratius (10), perruquers (7), ambulàncies (5), bombers (2), conductors de grua (2) i dentistes (2). Els motoboys han fet pujar el tag **Bombeiros** per sobre de qualsevol altre relatiu al servei. El seu sistema de descripció presenta dos grans avantatges: resulta més eloqüent a l'hora de descriure l'entorn del col·lectiu i no costa gens implementar-lo, ja que són els seus mateixos membres els qui decideixen i apliquen directament les *palavras chave* que volen emprar (ve d'**ASSOCIACIÓ**, pàg. 27).

ANIMALS

En aquest entramat inequívocament urbà, trufat de carreteres, botigues, graons, manifestacions i tecnologia, només hi conviuen 257 animals. Els motoboys no han generat un tag concret per als animals, tot i que en alguna banda he vist fotos d'una passejada a cavall. Dins la categoria Éssers, els animals apareixen a la cua de les estadístiques en tots els canals excepte a Madrid, on s'han fotografiat fins a 13 animals enfront de només 4 familiars. Que bon company pot ser, un animal! Les prostitutes madrilenyes són especialistes a retratar altres transeünts, com ara coloms i gossos, i a vegades fins i tot els fotografien directament de

COMRADES

A STORY OF SOLIDARITY … ON APRIL 13, AT 1.00 P.M., MR. RAÚL LEDEZMA HUERTA, A TAXI DRIVER BELONGING TO THE "PANTHERS" GROUP, WAS ARRESTED BY THE FEDERAL DISTRICT JUDICIAL POLICE ON SUSPICION OF HAVING TAKEN PART IN AN ATTACK ON A BANK CUSTOMER, BECAUSE IN THE ATTACK A TAXI […] WITH THE SAME CHARACTERISTICS AS MR. LEDEZMA'S HAD BEEN USED. HOURS LATER HE WAS TAKEN TO THE TLÁHUAC STATION. FORTUNATELY HE WAS ALLOWED TO MAKE A TELEPHONE CALL, THANKS TO WHICH HE WAS ABLE TO CONTACT THE PANTHERS' OFFICE AND TELL THEM OF HIS PROBLEM. IMMEDIATELY A CARAVAN OF 50 TAXIS WAS FORMED, AND THE DRIVERS PRESENTED THEMSELVES BEFORE THE COMPETENT AUTHORITIES TO INVESTIGATE THE FACTS. AT THE TLÁHUAC STATION, A COMMISSION WAS FORMED OF 3 PANTHERS REPRESENTATIVES, WHO ASKED THE PUBLIC PROSECUTOR'S OFFICE FOR REPORTS ON THE INCIDENT. THEY WERE TOLD THAT THE OFFICIAL IN CHARGE WAS NOT PRESENT […], AND DURING THE TIME HE TOOK TO ARRIVE, THE NUMBER OF TAXIS DRIVING TO TLÁHUAC TO DEMONSTRATE THEIR SUPPORT FOR THEIR COMRADE GREW TO OVER 300. FINALLY, AT AROUND 10.00 P.M., THE OFFICIAL IN CHARGE INFORMED THE PANTHERS' COMMISSION THAT THE REQUISITE INVESTIGATIONS WOULD BE CARRIED OUT IMMEDIATELY. BY NOW THE CONCENTRATION OF TAXIS HAD REACHED ALMOST 400 VEHICLES, ALL TRAVELLING ALONG AVENIDA TLÁHUAC, WHICH CAUSED HUGE JAMS IN BOTH DIRECTIONS. IN CASES LIKE THIS, EVERYBODY LOSES. THE DETAINED COLLEAGUE, IN SUFFERING THIS BAD EXPERIENCE; THE AUTHORITIES, IN FEELING IN THEIR OWN FLESH THE (POLITICAL?) PRESSURE OF COMING FACE TO FACE WITH A WELL-ORGANISED GROUP; THE SUPPORTING DRIVERS, IN STOPPING WORK FOR SEVERAL HOURS; AND THE TRANSPORT USERS, IN TAKING LONGER TO REACH THEIR DESTINATIONS (FOR WHICH THE PANTHERS APOLOGISE). MANY ANNOYANCES FOR MANY PEOPLE: BUT I THINK THEY HAVE BEEN WORTH IT CONSIDERING THAT, FINALLY, MR. RAÚL LEDEZMA HUERTA WAS RELEASED, AND HIS INNOCENCE WAS PROVED WITHOUT THE DIRECT INTERVENTION OF ANY LAWYER. HE SPENT 48 HOURS UNDER ARREST. WHAT WOULD HAVE HAPPENED WITHOUT THE SUPPORT OF HIS **COMRADES**?

From SERVICE to Firefighters

"As for the tag **SERVICE** … well, service is something that hasn't appeared much. I've tagged it quite a lot in São Paulo, due to the number of times police officers and medical personnel appear because of the accidents. And then, in Barcelona, a lot of waiters and shop assistants, because the physically disabled people basically took pictures of shops and lots of dinners in restaurants ... Is it any good to you?" – These were Pilar's words when I consulted her about the descriptor **SERVICE**.

I have taken some time to apply a new categorisation of what we had classified as **SERVICE**, which will open up a new field of labels: police and security guards (92 posts), street sellers (47), shopkeepers (34), waiters (32), delivery drivers (22), cooks (17), cleaning staff (12), public works operatives (12), clerical workers (10), hairdressers (7), ambulance staff (5), firefighters (2), crane drivers (2) and dentists (2).

The motoboys have promoted the tag **Firefighters** in preference to any other relating to service. Their description system has two great advantages: it is more eloquent in regard to the group's surroundings and is easy to implement, because they themselves decide on their key words and apply them directly (see **ASSOCIATION**, p. 27.)

ANIMALS

In this tremendously urban framework, packed with roads, businesses, steps, demonstrations and technology, there are only 257 animals. The *motoboys* have not generated a tag for animals, although I have seen one or two photos of people riding horses. In the Beings category, animals appear at the foot of the statistics in all the channels except in Madrid, where 13 animals were photographed, in comparison with 4 family members. What good companions animals must be! The prostitutes of Madrid are specialists in portraying other passers-by, like pigeons and dogs, and even photograph them directly from the TV screen.

la pantalla del televisor. Els taxistes van treure una colla de gossos de carrer (en contrast amb els gossos domèstics de Barcelona), i també apareixen alguns cavalls (en el cas dels gitanos lleidatans, els mexicans i a San José) com a mitjà de locomoció i exhibició. A Lleó venien ocells.
Tot i que **ANIMALS** i **MENJAR** són tags que pertanyen a 2 categories diferents (Éssers i Objectes, respectivament), s'entrellacen constantment en els enviaments dels mateixos emissors, que o bé conceben els animals com un mitjà de vida per menjar, o bé es fan retratar alimentant-los al zoo, o bé... els veuen directament com un menjar.

MENJAR
OLLA GITANA
INGREDIENTS: 300 g de cigrons, 250 g de mongeta tendra, 3 pastanagues, 200 g de carbassa, 2 patates, 2 tomàquets, 1 pebrot, 1 ceba, 1 llesca de pa, 1 cullerada de vinagre, 1 cabeça d'alls i 300 g d'ametlles.
PREPARACIÓ: Deixem els cigrons en remull la nit abans. Pelem els tomàquets i els partim per la meitat, i trinxem la ceba, el pebrot i les pastanagues ben petits. A continuació, tallem les patates i la carbassa en daus grossos, i retirem els fils de les mongetes i les partim en dos trossos. Netegem la cabeça d'alls, però deixant-la sencera, i xopem la molla del pa amb el vinagre. Reservem aquesta picada. A continuació, posem tota la verdura crua (excepte les patates, la carbassa i la picada) a coure amb oli d'oliva.
Quan els cigrons siguin tous, hi afegim la carbassa i, al cap de 5 minuts, les patates i la picada. Ho salpebrem, i deixem que bulli uns 15 o 20 minuts més abans de servir-ho.
*Elena – canal*COSTUMBRE 2005-02-09 18:21:54*

OBJECTE DE CASA
Em vaig comprar un futbolí a través d'ebay. I ben barat: em va sortir per 99 euros (més 100 de despeses d'enviament). Des de sempre, una de les meves grans obsessions havia sigut, així que tingués prou espai, comprar-me un futbolí per jugar-hi amb els amics, els visitants i els convidats que anessin passant per casa meva. La saleta del fons de la caseta de camp a la qual em vaig traslladar ara fa un any em permetia disposar d'espai de sobra per tenir-hi un futbolí... i per acabar-ho d'adobar, al costat mateix de la nevera. Imagineu-vos quina sala de jocs hi vaig muntar! Quan venien visites, el primer lloc al qual conduïa els pobres incauts era la sala del fons, on ja ens esperava el castís, «lumpen» i pintoresc futbolí. Hi ha objectes que són un orgull per al seu propietari!

MÚSICA
L'arbre musical de zexe.net té diverses branques: rock, pop comercial, cançó protesta i fins i tot rap. Vejam. L'escena lleidatana i la lleonesa van deixar un bon recull de cants de celebració gitanos, dionisíacs, entre Bambino i Los Chichos. Aquests col·lectius practiquen el cant en grup, el que sorgeix espontàniament en gresques i saraus. Els seus clips de so permeten analitzar-ne la producció com si es tractés de *Calle 54* per MMS, apreciant cada instrument: diferents timbals de percussió llatina, guitarres espanyoles i molt de sintetitzador *camelià*. A banda d'aquests estils profans, la comunitat gitana també desferma les seves qualitats canores a les esglésies de culte evangelista.
A Mèxic i a Costa Rica hi impera el folklore. A San José cal destacar el canal específic MARIMBA, dedicat a aquest instrument insòlit de la família dels xilòfons, que es pot veure a dalt. Significativament, en un canal anomenat BACANAL també s'hi van allotjar nombrosos episodis musicals.
A São Paulo, el folklore també ha excel·lit per sobre d'altres músiques gràcies al tag **Samba**, suposant que considerem aquesta forma musical com una expressió de folklore: al cap i a la fi, és l'estil musical nacional. (Avanço aquí una sorpresa: la que conté el vídeo que en aquests moments està enllestint l'Antoni sobre els motoboys, *Do outro lado da cidade*, i que inclou un rap *motoqueiro* cantat per en Ronaldo, l'estrella brasilera de zexe.net.) A Madrid hi hem trobat *mariachis* a la Puerta del Sol, un flautista en una cantonada llardosa de Malasaña i les carrosses d'astracan de la Desfilada de l'Orgull Gai. Música pertot arreu!
Quan el sol s'amaga, milers d'ànimes vaguem pel món buscant-nos les unes a les altres; cerquem el camí, la sendera del heavy metal. Acompanya'ns. Gaudeix d'aquests déus.
tovales 2004-12-21 11:43:43 – Missatge deixat al fòrum de sitio*TAXI

TECNOLOGIA
Com veiem, qualsevol sistema de classificació, per més gran que sigui la seva voluntat d'universalitat, respon indefectiblement a una visió del món particular i a un context històric i social determinats.

The taxi drivers also took a lot of pictures of stray dogs (in contrast with all the pet dogs in Barcelona). There also appear a few horses (with the Lleida gypsies, the Mexicans and in San José) as a means of transport and an object of exhibition. In León they sold birds.
Although **ANIMALS** and **FOOD** are tags that belong to two different categories (Beings and Objects, respectively), they continually intertwine in the transmissions of the senders themselves, who either see animals as a breadwinning resource (for earning a living), or photograph themselves feeding them at the zoo, or see them directly as food.

FOOD
GYPSY CASSEROLE
INGREDIENTS: 300 g chickpeas, 250 g green beans, 3 carrots, 200 g pumpkin, 2 potatoes, 2 tomatoes, 1 pepper, 1 onion, 1 slice of bread, 1 spoonful of vinegar, 1 head of garlic, 300 g almonds, olive oil.
PREPARATION: Leave the chickpeas to soak overnight. Peel the tomatoes and cut them in half; chop the onion, pepper and carrots into small pieces. Cut the potatoes and the pumpkin into large cubes. Remove the string from the green beans and cut them into two pieces. Clean the head of garlic but leave it whole. Grate the bread into breadcrumbs and soak them in vinegar, and set aside this *majao*. Except for the potatoes, pumpkin and *majao*, cook all the vegetables in the olive oil.
When the chickpeas are tender, add the pumpkin and 5 minutes later the potatoes and the *majao*. Season and leave to simmer for 15 or 20 minutes more.
*Elena – canal*COSTUMBRE 2005-02-09 18:21:54*

HOUSEHOLD OBJECT
I bought a table football game on Ebay – good and cheap, 99 euros (plus 100 euros for transport). One of the great ambitions of my life has always been, as soon as I had enough space at home, to buy myself a football game to play with my friends, neighbours and guests. The room at the back of the little country house that I moved to a year ago gave me plenty of space for a football table – and right beside the fridge. What a games room! When people came to visit us, the first place I took the poor unsuspecting lambs to was the back room, where they were met by the time-honoured, quaint and utterly plebeian football table. Some objects are a thing of pride.

MUSIC
The musical tree of zexe.net has a number of branches: rock, commercial pop, protest song and even rap. Let's take a look. The scenes in Lleida and León immortalised many Dionysian gypsy songs of celebration, from Bambino to Los Chichos. They cultivate group singing, that bursts out at parties and festivities. Their sound clips allow us to analyse their production as if it were *Calle 54* by MMS, appreciating each instrument: different Latin percussion drums, Spanish guitars and a lot of Camela-style synthesisers. Apart from these profane styles, the gypsy community also displays its singing prowess in the Evangelist churches.
In Mexico and Costa Rica, folklore rules. In San José we must highlight the specific channel MARIMBA, dedicated to this unusual instrument of the xylophone family, shown above. Significantly, in a channel called BACCHANAL there were also numerous musical episodes.
In São Paulo, too, folklore stood out above other types of music through the tag **Samba**, if we consider this musical form as folklore: after all, it is the national musical style. (Here I can announce a surprise: the contents of the video that Antoni is currently finalising on the *motoboys*, *Do outro lado da cidade (From the Other Side of the City)*, which includes a *motoqueiro* rap sung by Ronaldo, the Brazilian 'star' of zexe.net). And in Madrid, *mariachis* in the Puerta del Sol, a flautist in a dirty corner of Malasaña and the astrakhan-decked floats of the Gay Pride Parade. Music everywhere.
When the sun goes down, thousands of souls roam the world searching for each other; we search for the path, the trail of heavy metal. Come with us. Enjoy those gods.
tovales 2004-12-21 11:43:43 – Message posted in the forum of sitio*Taxi

TECHNOLOGY
As we can see, any system of classification, however great its aspirations to universality, responds irremediably to a very particular vision of the world, and to a certain historical and social context.

Prenguem com a exemple el cèlebre sistema decimal de Dewey, creat el 1876 i utilitzat encara ara en un gran nombre de biblioteques d'arreu del món. Aquest sistema numèric de classificació representa un intent d'organitzar tot el coneixement humà en 10 classes principals. Cadascuna d'aquestes classes té, al seu torn, 10 divisions, i cada divisió comprèn 10 seccions. Resulta un exercici d'allò més interessant llegir en aquesta classificació, l'abast de la qual es pretén còsmic, la visió pròpia de Dewey, compartida segurament per una bona part dels intel·lectuals occidentals del seu temps.
Les classes es construeixen com si fossin un edifici que té el primer pis ocupat per la base de tot el coneixement: la filosofia. La segueixen, en ordre ascendent, la religió, les ciències socials, la lingüística, les ciències exactes, la tecnologia, les arts i el lleure, la literatura i, finalment, al novè pis, la història i la geografia. A la planta baixa s'ubicava originalment una categoria anomenada «Generalitats» en la qual Dewey va allotjar bibliografies, enciclopèdies i altres obres generals que no podia encabir en cap altre dels pisos superiors.
Tot això va funcionar sense gaires entrebancs durant un segle, aproximadament. Però resulta que el temps li ha jugat una mena de broma, al venerable edifici. Al llarg de les últimes dècades, el nombre de llibres sobre ordinadors s'ha multiplicat a un ritme tan vertiginós que les peces soltes del nivell zero s'han hagut d'apartar per deixar pas a aquests nous temes. S'haurien pogut col·locar al sisè nivell, el dedicat a la tecnologia, però ja no hi havia espai. El 2003, així doncs, la planta baixa de l'edifici de Dewey va canviar de nom, i ara està dedicada a una categoria anomenada «Ciències computacionals, informació i generalitats».
Que estrany es fa veure els ordinadors col·locats ara en la base d'una estructura que representa, en disposició jeràrquica, tot el coneixement humà!
Contribució d'Eugenio Tisselli (programador de zexe.net)

MOBILITAT
La història d'aquest tag comença a partir de l'experiència de les persones amb discapacitat física a Barcelona. Per **MOBILITAT** entenem tots els perifèrics que serveixen d'ajuda o que faciliten el desplaçament: des de crosses fins a *skates*, passant per pròtesis, patins o cadires de rodes.

FOTOS
Retalls de disseny gràfic (cartells, pancartes i pintades), fotografies de fotografies (d'avantpassats, de viatges, de casaments) i moltes, moltíssimes fotos de pantalla (ídols de la cançó, presentadors, perles d'Internet). És curiós que no ens puguem resistir a la temptació de fotografiar el televisor o el monitor de l'ordinador, com si allò que hi veiem fos una cosa real i tangible i com si congelar-ho i conservar-ho valgués la pena. Però aquesta mena de transfiguració forçada a un altre medi digital deixa una empremta, com quan fotocopiem a partir d'una fotocòpia. Així s'expliquen les franges antipàtiques, les llampades esmolades, els canvis bruscs de tintades i un desenfocament grisós en la foto final. Fragments, records i desigs, servits en forma de conserva matussera.

VEHICLE
A canal*MOTOBOY, en 8 de cada 10 fotografies hi apareix un vehicle.
Acabem amb el motoboy Ronaldo preparant-se per sortir rabent amb la moto sota la **chuva**, perquè en Ronaldo personifica un punt i a part en la trajectòria de zexe.net: la fi d'un sistema de descripció, i la benvinguda joiosa a un altre de nou que ell i els altres motoboys ja estan implementant ara mateix.
En Ronaldo es mereix una menció a part perquè, en absència de l'Antoni, és el més motivat i el que assumeix, amb tota la fe del món, la responsabilitat de continuar alimentant canal*MOTOBOY, d'organitzar trobades i d'anar a declarar a la televisió o allà on calgui, demostrant sempre una constància admirable en l'enviament d'arxius de foto, àudio i vídeo. En Ronaldo i els seus companys han sabut fer de canal*MOTOBOY la plataforma idònia per donar sortida a la contraimatge del seu col·lectiu i per llançar a l'aire les seves denúncies.
De moment ha quedat constància de com, a partir de només 44 tags, es va ordenar tot el que havia passat a zexe.net. D'ara endavant, estarem atents a les decisions que vagin prenent en Ronaldo i els motoboys en el seu fascinant exercici de descriure el món.

Let's take as an example Dewey's famous decimal system, created in 1876 and used in a large number of libraries all over the world. This numerical classification system represents an attempt to order all human knowledge into 10 major classes. Each of these classes, in turn, has 10 divisions, and each division has 10 sections. It is very interesting to read in this classification, whose scope aims to be universal, Dewey's own vision, undoubtedly shared by many of the Western intellectuals of his time.
The classes are constructed as if they were a building, on the first floor of which resides the base of all knowledge: philosophy. It is followed, in ascending order, by religion, social sciences, language, science, technology, arts and recreation, literature, and finally, on the ninth floor, history and geography. The ground floor originally housed a category called "General works," in which Dewey placed bibliographies, encyclopaedias and other general works which did not have a place in any of the upper floors.
All of this proved satisfactory for approximately a century. But time has played a kind of joke on the venerable building. In recent decades, the number of books on computers has multiplied so vertiginously that the 'loose ends' of the ground floor have tended to be swept aside to make space for these new themes. They could have been placed on the sixth floor, which is dedicated to technology, but there was no more room. So in 2003 the ground floor of Dewey's building changed its name to "Computer Science, Information and General Works."
How odd it is to see computers now placed at the base of a structure that represents human knowledge in hierarchical form.
Contribution by Eugenio Tisselli (programmer of zexe.net)

MOBILITY
The history of this tag begins with the experience with the physically disabled people in Barcelona. By **MOBILITY** we understand all of the peripherals that help or facilitate movement, from crutches to skates, by way of prostheses or wheelchairs.

PHOTOS
Oddments of graphic design (posters, banners and graffiti), photos of photos (of ancestors, trips, weddings), and many, many screen photos (singing idols, presenters, 'pearls' from Internet). It's curious that we can't resist photographing the television or the computer screen, as if they were something real and tangible that is worth freezing and keeping. But this forced transfiguration to another digital medium leaves a mark, as when we photocopy a photocopy. This is the reason for those irritating stripes, those piercing flashes, those abrupt changes of colour and a grey blurriness in the final photo. Fragments, memories and desires in clumsy conservation.

VEHICLE
In canal*MOTOBOY, in eight of every ten photos there is a vehicle.
We finish with the *motoboy* Ronaldo, getting ready to ride off on his bike in the rain, because Ronaldo embodies the turning point of zexe.net: the end of one system of description and the joyous welcome to another which he and other *motoboys* are implementing right now.
Ronaldo deserves a distinction because, in Antoni's absence, it is he who feels most motivated and who is taking charge, with all the faith in the world, of the responsibility of continuing to feed canal*MOTOBOY, organising meetings and going to speak on TV programmes or wherever necessary, with admirable perseverance in the sending of photo, audio and video files. Ronaldo and the others have made canal*MOTOBOY the platform for publicising the counter-image of their group and the public sounding-board of their protests.
For the moment, a record has been made of how, on the basis of 44 tags, everything that happened in zexe.net was arranged. From now on we will be waiting to see what Ronaldo and the *motoboys* decide in their fascinating project of describing the world.

Cronologia www.zexe.net

sitio*TAXI, México DF 2004
taxistas Pedro González Mercado, Marcos Arturo González, Jorge Alberto Barrera, Arturo Olguin, Rosa María López, Pedro González Mariscal, Miguel Ángel Perea, Juan Montzi, Miguel Ángel Ortiz, José Guel, Juan Gerardo Herrera, Antonio Sabbagh, Javier Vargas, José David Morin, Eugenio Alderete, Alejandro Fabila, Alejandro García **talleristas** Andrea Martínez, Morelos León, Mariel Quevedo, Quetzal Castillo, Aldo Francisco Córdoba, Lucia Italia Rodríguez, José Vladimir Cortés **sociólogo** Jorge Morales **sitio*GRACIAS** Ángeles Albert, César Martínez, Germán Rostan, Saúl Ruiz, Josefo Juanjo, Humberto Jardón, Fabián Garré, Juan Antonio Montiel, Miriam Quintanilla, Rocío Gracia, Carlos Alberdi, Roc Parés **patrocinio** Fundación Telefónica **apoyo** Embajada de España, Acción Cultural Exterior de España Conaculta, LG México **organización** Centro Cultural de España en México, Centro Multimedia del Centro Nacional de las Artes de México.

canal*GITANO, Lleida 2005
emissors Antonio de la Rosa Jiménez, Paquita Domingo Castellón, Paco Domingo, Lorena Fortuny Gutiérrez, Naima Gabarre Salazar, Miguel Ángel Giménez, Sulamita Giménez, Ángel Giménez Castro, Jeremías Giménez Castro, Juan Antonio Giménez Castro, Soraya Giménez Castro, Jesús Giménez Cortés, Adán Giménez Giménez, Rubén Giménez Giménez, Asunción Heredia, Vanesa López, Jose Antonio López Giménez, Jaume Nouviles Serra, Jesús Pubill, Santos Pubill, Jonathan Reyes, Josep Roigé Domingo, Antonio Salazar Ardura, Efraín Salazar Cortés, Antonio Francisco Salazar Giménez, Rosa **sociologia** Jordi Garreta, Alba Cazorla, Glòria Noe, Mireia Garra **coordinació** Antoni Jové **comunicació** Maria López **agraïments** Associació Futur, Associació Trampolí, Associació Prosec, Universitat de Lleida, Marta Rincón, Roc Parés, Juan Antonio Montiel, Hermes Carretero, Alex Pilis, Helena Ayuso, Anna Roigé, Roser Sanjuan **patrocini** Nokia España **organització** Centre d'Art La Panera

canal*GITANO, León 2005
emisores Juan Roque Jiménez Vargas, Enrique Díaz Barrul, José Jiménez Jiménez, Carmela Escudero García, Antonio Escudero García, Isabel Jiménez Hernández, Tamara Coray Romero, Teresa Gracía León, Diana Gracía, Borja, Jonathan Jiménez Pérez, Rosario Motos Jiménez, Susi Jiménez Vargas, Alfredo Jiménez García **geografía humana** José Somoza, Jessica de la Fuente, Alejandro Santos, Victoria Labarga, Susana Abad, Ignacio Arias, Jaime Iglesias **coordinación** Raúl Ordás agradecimientos Fundación Secretariado General Gitano, Hogar de la Esperanza, Universidad de León **organización** Museo de Arte Contemporáneo de Castilla y León

canal*INVISIBLE, Madrid 2005
emisor@s Sirena, Margarita, Caminante, Gata, Libertina, Brandy, Camelia, Traviesa, Datil, Orquídea, Chiquitina, Salomé **coordinación invisible** Herminia Gonzálvez **coordinación encendida** Rocío Gracia, Maria Nieto, Vanesa Casas **agradecimientos** Blanca Rosillo, Amaya de Miguel, Elvira Villa, Juan López-Aranguren, Rubén Lorenzo, Colectivo Hetaira **organización** La Casa Encendida

canal*ACCESSIBLE, Barcelona 2006
emissors Antonio Ortega Caraballo, Mar Gonzalez, Iban Calzada Mangues, Inigo Alvarez, Pilar Cruz, Josep Xarau, Salvador Pi Puig, Merce Campeny, David Rodriguez Vilalta, Joan Basums, Carlos Vidal Wagner, Joan Prat Julian, Oscar Rodriguez, Javier Touzon, José Conrado Gargallo Monte, Lucia Tevar Jimenez, Rosa Bonastre, Marta Boltó Grau, Josep Gallart, Martin Leates, Jordi Pie Bolivar, Oriol Bono i Costa, Eugeni Boix Prats, Jesus Gonzalez, Mireia Garcia Godia, To Monreal, Joaquín Esteban, Maria Rosa Pane, Teresa Nisarre Fite, Khalid Zerguini Jassid, Nicolas Basadonna, Juan Canton, Craig Grimes, Francisco Nieto, Antonio Vargas Punti, Miguel Angel Sanchez, Sonia Guerrero, Holger Strauss **espai** Gnopolis Disseny **fotomatón** Pere Pratdesaba **col·laboren** Servei de Cartografia de l'Ajuntament de Barcelona, Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya **agraïments** Gema Hasen-Bey, Javi Creus, Roc Parés, Juan Antonio Montiel, Àngel Aguilar, Jessica Murray, Jono Bennett, Leticia Pérez, Albert Cano, Michel Tofahrn, Glòria Martí **comissari** Miguel von Hafe Pérez **assistents de coordinació** Iban Calzada, Mar González, Pilar Cruz **coordinació** Mery Cuesta **patrocini** Amena, Nokia España **organització** Centre d'Art Santa Mònica, Departament de Cultura Generalitat de Catalunya

canal*CENTRAL, San José de Costa Rica 2006
emisores Alejandra Selva Bolaños, Azucena Mercedes Blessing Fuentes, Carlos Ernesto Cálix Calderón, Esmeralda Jaime Peralta, Milena Lazo Coronado, Hazel Sáenz Arriaza, Ramón Bravo Gil, Eugenio Jarquín Salazar, Alonso Mejía Sánchez, Eva Martha Gozález Carvajar, Lester Ramirez Martinez, Yesenia Rodriguez, Daniela Lopez Membreño, Miriam Morales Garcia, Lesbia Sanchez Bolaños, Guadalupe Alvarez Molina, Luis Enrique Balladares Orozco, Olinda Bravo Ramirez, Claudia **colaboran** Municipalidad de San José, Centro Cultural de España en San José, **equipo** Pedro Leiva, Fiorella Resenterra, Zulay Orozco, Cayetana Cores, Ruth Sibaja, Jaime Alvarado, Jafhis Quintero, Jean Pierre Ratton, Federico Herrero, Alexis Seas, Geiner Nuñez, Guillermo Acuña curadoras Virginia Pérez-Ratton, Tamara Díaz Bringas **coordinador** Elvis Martínez **patrocinio** Sociedad Estatal para la Acción Cultural Exterior de España, Instituto Costarricense de Electricidad **organización** Fundación Teorética

canal*INVISIBLE, Madrid 2005
emisor@s Sirena, Margarita, Caminante, Gata, Libertina, Brandy, Camelia, Traviesa, Datil, Orquídea, Chiquitina, Salomé **coordinación invisible** Herminia Gonzálvez **coordinación encendida** Rocío Gracia, Maria Nieto, Vanesa Casas **agradecimientos** Blanca Rosillo, Amaya de Miguel, Elvira Villa, Juan López-Aranguren, Rubén Lorenzo, Colectivo Hetaira **organización** La Casa Encendida

canal*MOTOBOY, São Paulo 2007-2008
motoboys Ronaldo Simão da Costa, Franscisco Djalma Souza, Alexandro de Moraes Lima, Edison Cordeiro da Silva, Tadeu Luiz dos Santos Scabio, Renato Roque de Loreto Junior, Cleyton Pedro Perroni, Luiz Fernando Bicchioni, Adriana Maria de Oliveira, Anderson do Prado Gil, Tadeu Ferreira dos Anjos, Alexandre Aparecido Olimpio dos Santos, Andrea Sadocco Giannini **sem a participação de** Regina Silveira, Inês Raphaelian, Ana Tomé, Marta Rincón, Alex Pilis, Lucas Bambozzi, Karla Brunet, Roc Parés, Juan Antonio Montiel, Sergi Botella e Gerald Kogler **o canal*MOTOBOY não teria o gás merecido / equipe CCSP** Henrique Siqueira, Monica Calderon, Douglas Freitas, João Mussolin **documentario** Glòria Martí **documentalista** Pilar Cruz **ciências sociais** Augusto Stiel Neto **curador adjunto** Eliezer Muniz **coordenação** Ronaldo Simão da Costa **apoio** Sociedad Estatal para la Acción Cultural Exterior de España, Fundaçao Armando Alvares Penteado, Rede de Telecentros, Secretaria de Cultura da Prefeitura de São Paulo, Embaixada da Espanha no Brasil, Cooperaçao Espanhola **realizaçao** Centro Cultural da Espanha em São Paulo, Centro Cultural São Paulo

Documentals de Glòria Martí i Antoni Abad i a l'exposició:

video*ACCESSIBLE
2006 DVD 18" V.O. Català-Español, Subt. English-Català-Español
Seguimiento del proyecto canal*ACCESSIBLE en el que un grupo de 40 personas con discapacidades físicas dibujaron el plano de la Barcelona inaccessible. Los emisores enviaban las imágenes geo-localizadas de las barreras y obstáculos que encontraron en sus recorridos diarios durante 4 meses de 2006.

Meu nome é Ronaldo
2007 DVD 12" V.O. Portugues, Subt. Español
Previo del proyecto canal*MOTOBOY que comenzó en São Paulo en 2006 y en el que un grupo de 12 mensajeros provistos de teléfonos móviles con cámara integrada, publican en Internet su cotidianeidad y problematica. El video documenta las peripecias y emisiones iniciales del motoboy Ronaldo, que comenzó a transmitir en 2006, 5 meses antes del incio del proyecto.

www.zexe.net
Un projecte d'Antoni Abad
Programació: Eugenio Tisselli
Documentalistes: Mery Cuesta i Pilar Cruz

Exposició:
Del 21 de desembre de 2007 al 9 de març de 2008
Vídeos: Antoni Abad i Glòria Martí
Programació quioscs tàctils i projeccions aleatòries: Lluís Gómez
Producció: Centre Cultural la Mercè
Direcció: Carme Sais
Suport curatorial: Mery Cuesta
Col·laboren: Farners Cabra, Anna M. de Puig i Diana Sans
Muntatge i manteniment exposició: Lluïsa Xarnach
Amb la col·laboració d'Hangar, Barcelona

Catàleg:
Textos: Mery Cuesta
Text addicional: Eugenio Tisselli
Retoc fotogràfic: Sergi Botella
Traduccions: Link, SA
Fotomecànica: Imatge i Lletra, SL
Impressió: Marquès Tallers Gràfics
Dipòsit legal: Gi. 269-2008
ISBN: 978-84-8496-056-0
© dels textos, els autors respectius
© de l'edició: Ajuntament de Girona
Aquest catàleg correspon a la col·lecció de les Sales Municipals d'Exposició de la Rambla de Girona, núm. 145

Espai:
Sala d'Exposicions de la Rambla
Rambla de la llibertat, 1 / 17004 Girona
T. 972 223 305 / F. 972 218 345
ccm@ajgirona.org / www.ajuntament.gi/ccm

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

Diputació de Girona

CENTRE D'ART CONTEMPORANI
DE GIRONA

Organitzen:

Ajuntament de Girona

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

canal*DIAaDIA | 1-10 | reset | Todas as mensagens

12 cartorio 28min abastecendo abastecimento abordagem abrigo acidente adesivo ae aeroporto agua ajuda alimentacao almoço alvará amgos do centro amiga amigos amor ano novo antiguidade arte arte na rua arte no muro associação atenção audio aula aviao aviso balão balão é arte ou perigo no ceu bancos bar batedor bateria e neguinho da beija flor baú beleza bh bicicleta biker bingos blitz bombeiros bonitão bons tempos bri buraco cachorro cadeia camara canal moto boy canal motoboy canal*motoboy capacete carro carroceiro carroceria torta cartaz casa catalogo cce ccsp celular centro cutural cha de cozinha chaveiro motoqueiro chuva cinema coco colaboracão colega comando comunidade concentração conflito confraternização confraternizacão corredor correio cronica cruel cruzamento culinaria cultura custo de chinelo não de frente debate descanso despedida do centro desperdicio desrespeito dia a dia dia a dia primeiro tranpo do dia itaquaquecetuba dia de folga dia-a-dia direitos discriminação diversão dsv duas rodas e do brasil educação empresas entregas lenta entrevista esporte espirito santo estacionamento este é o joselito este éo carro da familiha estrada eu eu na obra evento exposição faixa faixa exclusiva faixa preferencial fala familia favela fes fechada festa festival fila no banco fogos forom foto fé férias galera gari gasolina horizonte hospital igrejas impostos imprudência incendio injustiça internet irmao isa jornal lacrado larze laze lazer leis liberdade ligação linda lindão livro luiz luta luxo manequim manhã manifestação manutenção marginal maricota mecanica mendingo ou esperteza mercado meu filhao na porta da churrascaria meu filho meu filho e minha sobrinha minha vida minhas paixões miseria mobifest mobilifest monumento moradia moradores da rua morumbi motoboy motociclista motogirl motomina motos motovia movimentação nao pode natal natureza noite noite em sp noite sp noticia não fume obras ocupaçao da usp ocupação da reitoria na usp oficina onibus opinião optimo paisagem paissagem panoramica papa parceiros passeio patriota pedestre periferia perigo peças pifada piloto placas poesia policia poluição prefeitura prejuizo proibido propaganda radar radial leste radio raridade refeição refletindo regulamentação religião resgate reunião reunião revista rotina rumo a vitória samba saude segurança serviço serviço de moto autosocorro de emergencia 24hs sinalização sindicado sindicato sonho sujeira super herói são paulo tecnologia tem que fazer uma fézinha terminal toninho vida loka torcida trabalha trabalho trampo transito transporte trasito trava tv universidade usp vagas vandalismo vazamento vergonha viagem vias de acesso viatura vida visita a sadia visita à prodesp vista votação Indice Óleo